kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

Yıl: 3 Sayı: 7 (51) 16 Ağustos 1978 Çarşamba 500 krş.

Kongreler Partimizi Güçlendiriyor

Kongresini tamamlayarak, yeni yönetim kurulları göreve başlayan ilçelerimiz etkin bir kitle çalışmasına hemen başlıyorlar. Örgütlenme, eğitim, propaganda çalışmalarını yoğunlaştırıyorlar. Kongrelerde yapılan görüşmelerin, alınan kararların ışığında ve kurulların yöneticiliğinde çalışma ekiplerimiz, bütün üyelerimiz daha güçlü örgüt, daha etkin eylem için yoğun bir çaba harcıyorlar.

1. Büyük Kongre öncesinde 9'u Genel Merkeze, 67'si illere bağlı toplam 76 ilçe kongresi yapan Partimiz, 2. Kongreler döneminde bu sayının üç katına ulaşacak. İl kongrelerinin de tamamlanmasıyla 1700 Parti üyesi il ve ilçe yönetim kurullarında görev almış olacak. Kongrelerde seçilerek sorumluluk alan 1700 üyemiz görevli bulundukları alanda bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını daha ileri mevzilere ulaştırmak için örgütlerinin önünde yürüyecekler.

Kongreler bir dönemin çalışmalarını değerlendirdi. Başarıların altını çizdi. Eksiklikleri, aksaklıkları tesbit etti. Yeni dönemin eylemine ışık tutucu, yol gösterici görüşmeler yapıldı, kararlar alındı. Bütün kongreler Partimizin güçlenmesine önemli katkılarda bulundu.

Bütün ilçelerinde kongrelerini tamamlayan örgütlerimiz il kongresi hazırlıklarını hızlandırdı. Ağustos ayı sonunda il kongrelerimiz birbiri ardına yapılmaya başlanacak. İlçe kongrelerinde seçilmiş delegeler toplanarak il çapında Parti'yi güçlendirmek için tartışacaklar. Yeni dönemin yeni hedeflerini belirleyecekler.

Parti örgütümüz böylesine yoğun bir dönemi yaşıyor. Çark Başak baskıya girerken 92 ilçemizin kongreleri tamamlanmış bulunuyor. Bu ilçelerimiz yeni hedefler için yoğun bir mücadele içinde. Diğer ilçelerimiz kongrelerinin son hazırlıklarını tamamlıyorlar. İl örgütleri bir yandan ilçe kongrelerini düzenlerken bir yandan il kongrelerine hazırlanıyorlar.

Yerel kongreler döneminden daha güçlenmiş olarak çıkacağız. İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi, Türkiye İşçi Partisi, Partimiz daha büyük mücadelelerde daha büyük zaferler kazanacak.

ÇARK BAŞAK

Birinci Büyük Kongre Döneminde 76 İlçe Kongresi Yapılmıştı.

İkinci Kongre Döneminde Kongre Yapan ilçe Sayısı Üç Kat Artıyor.

İlçe Kongrelerini Tamamlayan Örgütlerimizde il kongreleri başlıyor.

İSTANBUL	: ŞİLE, BEŞİKTAŞ, BEYOĞLU, EMİNÖNÜ, ÇATALCA, SİLİVRİ, ZEYTİNBURNU
ANKARA	: ALTINDAĞ, MERKEZ, ÇANKAYA, YENİMAHALLE, AYAŞ, ELMADAĞ, HAYMANA, KIRIKKALE, KESKİN, SULAKYURT, ÇUBUK, DELİCE
İZMİR	: MERKEZ, MENEMEN, BERGAMA, KINIK, KARABURUN, SELÇUK, SEFERHİSAR, KEMALPAŞA, BORNOVA, KİRAZ, ÖDEMİŞ, TİRE
ESKİŞEHİR	: SİVRİHİSAR, ÇİFTELER, MAHMUDİYE, MİHALIÇCIK, SEYİTGAZİ
HATAY	: HASSA, YAYLADAĞ, ALTINÖZÜ, REYHANLI, SAMANDAĞI, İSKENDERUN, DÖRTYOL, KIRIKHAN
BURSA	: YENİŞEHİR, İNEGÖL, ORHANGAZİ, KARACABEY
KOCAELİ	: KANDIRA, KARAMÜRSEL, MERKEZ
MANİSA	: AKHİSAR, SALİHLİ, TURGUTLU
TEKİRDAĞ	: ÇERKEZKÖY, SARAY, HAYRABOLU
KÜTAHYA	: EMET, ALTINTAŞ, SİMAV
AMASYA	: MERZİFON, SULUOVA
İÇEL	: GÜLNAR, MUT
GİRESUN	: MERKEZ, BULANCAK
MUĞLA	: YATAĞAN, BODRUM, MARMARİS, ULA
GAZİANTEP	: KİLİS
YOZGAT	: YERKÖY
URFA	: SİVEREK
DİYARBAKIR	: LİCE, BİSMİL; İLÇE KONGRELERİ YAPILDI.

İlçe Kongreleri Tamamlanıyor

Kongrelerini yapan ilçelerimizin tümünün raporlarından bölümler aktarmaya Çark Başak'ın sınırlı sayfaları yetmiyor. Bu sayıda Partimizin en çok üyeye sahip iki ilçe örgütünün raporlarından bölümler yayınlıyoruz.

Çankaya ve İzmir Merkez ilçe kongreleri aynı gün (23 Temmuz 1978) yapıldı. Üyelerinin yüksek oranda katıldığı her iki kongreye yönetim kurullarının sundukları raporlar bilimsel sosyalizmin ışığında somut sorunların tartışılması bakımından örnek raporlardı.

Tarsus İlçe Kongresi

Ankara - Çankaya ve İzmir - Merkez ilçe Kongre Çalışma Raporları

ÇANKAYA İLÇE YÖNETİM KURULU KONGRE ÇALIŞMA RAPORU

40 sayfalık bir kitapçık halinde basılarak delegelere dağıtılan rapor şöyle başlıyor:

Arkadaşlar,

Bir çalışma dönemini daha tamamladık ve Kongrenin önüne geldik. Şimdi geçen dönemin enine boyuna bir muhasebesini yapacağız ve önümüzdeki dönemin görevlerini ortaya koyacağız. Yönetim Kurulu adına önce bu kongre salonunda bulunarak birlere onur veren Merkez Yöneticilerimizi, bütün delege ve Parti üyesi arkadaşlarımızı, Partimize gönül vermiş tüm dostlarımızı selamlıyoruz.

Arkadaşlar,

Yönetim Kurulu olarak herşeyden önce bu Kongrenin örgütümüz için taşıdığı öneme dikkat çekmek istiyoruz. Bu kongremiz her zaman olduğu gibi yine Partililerin Parti politikasının ve eyleminin oluşmasına kollektif ve bilinçli katılımlarını sergileyecektir. Partimizin demokratik işleyişini bir kere daha gözler önüne serecektir. Fakat bununla da kalmayacaktır. Bu kongremiz aynı zamanda örgütümüzün politik ve ideolojik birliğini, Partimizin bilime dayalı politikasına sıkı sıkıya bağlılığını, yüksek bilinç ve olgunluk düzeyini ortaya koyacaktır. Yönetim Kurulu olarak Kongre'nin önüne çıkarken bu onurlu görevi sizlerle paylaşacak olmanın gururunu taşıyoruz.

Geçen kongreden bu yana ilçe çalışmalarının toplu bir değerlendirmesini yapan rapor, «Yeni üye kazanımı» bölümünde üye bileşimi, işçi ve emekçi üye kazanımı, gençlik içinde üye kazanımı, yeni üye kazanımı ve örgütlenme düzeyi üzerinde duruyor. Bu bölümde üye kazanımında doğru bir anlayışın yerleşmesi ve aday üyelik üzerine şu görüşlere yer veriliyor:

Arkadaşlar,

Üye kazanımında doğru ve tutarlı bir işleyişin örgütümüze yerleşmesi, her Parti militanını kendi yetenekleri ve becerileriyle en başarılı olabileceği alanda istihdam etmeyi öngören bir çalışma tarzına sıkı sıkıya bağlıdır. Kazanılacak her yeni Parti üyesinin kendi doğal çalışma alanında kendi yeteneklerini kullanarak Parti çalışmalarına yapacağı katkının, diğer her Parti üyesinin katkılarıyla eşit bir değer taşıyacağı unutulmamalıdır. Böyle bir çalışma tarzının sağlamlaştırılması, Parti içinde çok yönlü bir görev dağılımının gerçekleştirilmesiyle ve bu görev dağılımının takip edilmesiyle mümkün olacaktır. Bu konuda Yönetim Kurullarına olduğu kadar çalışma ekiplerimize de büyük görevler düşmektedir.

Parti üyelerinin görevlerinin çok belirli birkaç işle sınırlı görülmesi son derece yanlıştır. Bu eğilimin, bazı arkadaşlarımızın kendileriyle ilgili yanlış değerlendirmelere kapılmalarına neden olabildiğini gördük. Kimi arkadaşlarımız bazı işlerden uzak kalmalarını kendi kendilerini mahkum etmenin gerekçesi yapabilirken, kimi arkadaşlarımız da kendilerinin yoğunlaştığı görevleri mutlaklaştırma, onlara Parti yaşamında en büyük önemi verme eğilimine kapılabildiler. Bu eğilimler Parti üyeleri arasında yapay ayrımların, kâh moral çöküntülerinin, kâh böbürlenmelerin kaynağı da olabiliyordu. Kimi arkadaşlarımızda da belirli Parti görevlerini küçümseme, kendilerini ayrıcalıklı üye sayma eğilimi görülebiliyordu. Parti görevleri arasında değer farkı gözetmeyen bir anlayışın yerleştirilmesi bugün de büyük önem taşımaktadır. Bunun sağlanması için önümüzdeki dönemde de asıl görev kurullara düşmektedir.

Üyeliğe Hazırlanma ve Aday Üyelik

Arkadaşlar,

Yeni üye kazanımını dar tutma eğilimini besleyen bir başka yanlış anlayışa daha burada değinmek istiyoruz. Bu anlayış, yeni üye arkadaşlarımızın Partililik niteliklerinin tümünü daha Partiye başvurmadan önce kazanmış olmalarını beklemek biçiminde kendisini gösteriyor. Bu anlayış, Partimizin bir «okul» olma niteliğini unutmakla eş anlamlıdır. Hiç kuşkusuz yeni üye arkadaşlarımızdan Türkiye İşçi Partili olma onurunun karşılığı olan özveri ve görev bilincini beklemek hakkımızdır. Fakat bundan insanların Partililik niteliklerini Parti dışında kazanmaları gerektiği, kazanabilecekleri sonucu çıkarılmamalıdır. Böyle bir sonuç çıkarmak, yeni üye arkadaşlarımızı Parti içinde yetiştirme ve geliştirme görevimizi savsaklamaktan başka anlam taşımaz. Geçen dönem içinde böyle bir anlayışın belirtileri örgütümüzde de görüldü, ama çok kısa sürede bu anlayışın üstesinden gelindi.

Böyle bir anlayış, yalnız yeni üye kazanımı konusunda değil, aday üyelik sürecinin değerlendirilmesinde de kendisini gösterebilmektedir. Yeni üye kazanımındaki görevlerimizi, yalnız saflarımıza yeni arkadaşların katılmasına ilişkin görevlerimizle sınırlı tutmamak zorundayız. Aynı zamanda bugün saflarımızda bulunan aday üye arkadaşlarımızın yetiştirilip geliştirilmesiyle ilgili görevlerimizi de ortaya koymamız gerekiyor. O nedenle burada kongrenin dikkatini bu konuya da çekmek istiyoruz.

Aday üyelik süresinin bir «yetiştirme» döneminden çok bir «sınama» dönemi olarak görülmesi eğilimi geçen dönemde yenmek zorunda kaldığımız eğilimlerden biri oldu. Bu eğilim de Partililik niteliklerinin Parti dışında kazanılmış olmasını bekleyen anlayışın bir ürünüydü. Gerek yöneticiler, gerekse ekipler olarak, başlıca görevimizin, aday üye arkadaşlarımızın Parti görevleri içinde yetişmelerini sağlamak olduğunu unutamayız arkadaşlar. Bunun için herşeyden önce tüm aday üyelerimizi Parti görevleri içinde yetiştirebilmemize olanak sağlayacak bir çalışma tarzını hayata geçirmemiz gerekiyor. Her aday üye arkadaşımızın kendi yeteneklerini ve becerilerini ortaya koyup geliştirebileceği bir örgütlenme yapısını kurmakta eksikliklerimiz varsa, bu eksikliklerin de faturasını aday üye arkadaşlarımızın sırtına yüklemeye hakkımız yoktur. Hele sadece kendi sınıf bilinçlerinin sesini dinleyerek saflarımıza katılma kararı veren işçi ve emekçi arkadaşlarımıza, sırf onları Parti çalışmalarında gereğince yetiştirme olanağı bulamadığımız için, Türkiye İşçi Partisi üye kimlik kartını taşıma onurunu çok görmek affedilebilecek bir tutum değildir. Burada da asıl görev, çalışma ekiplerimize düşmektedir.

Kaldı ki Partililerin vereceği sınav, aday üyelik süresi içinde tamamlanmak şöyle dursun, tam tersine, bu süre içinde sadece başlayan bir sınavdır. Asıl ve gitgide daha da büyüyen sınavlarımızı hepimiz Partililik yaşımız yükseldikçe vereceğiz. Bu yüzden aday üyelik süresini, kendi başına bir sınav dönemi olmaktan çok, gelecekteki asıl sınavlara bir hazırlanma, bir yetişme dönemi olarak görmek zorundayız.

Aday üyelik süresi, bir «elenme» dönemi de değildir arkadaşlar. Hiç kuşkusuz saflarımıza Parti düşmanlığını sızdırmaya kalkışan, Partiyi bir tırmanma merdiveni olarak gören kariyeristler, oportünistler, burjuvazinin ajanları ortaya çıkarsa onlara daha ilk anda bu fırsat tanınmayacaktır. Daha birkaç ayda yorulanlar, soluğu kesilenler de olabilir. Fakat Parti içinde elenme sürecinin aday üyelik süresinden çok daha uzun bir dönemi içine aldığını unutmayalım. Aday üyelikten üyeliğe geçiş hiç kimse için bu elenmenin bir panzehiri olamaz ve olmayacaktır. Bölücüler, mevki düşkünleri, Parti yıkıcıları kendilerini ne zaman ele verirlerse versinler bu Parti onlara hiçbir zaman göz açtırmayacak kadar güçlü ve hazırlıklıdır.

Arkadaşlar,

Aday üyelik süresinin bir yetiştirme döneminden çok bir sınav dönemi olarak görülebilmesine ortam hazırlayan etkenler arasında, yine Parti çalışmalarında bazı dönemlerde kampanyaların ağırlık kazanmasına değinmek istiyoruz. Kampanya çalışmaları sırasında afiş asma, bildiri dağıtma, gazete satışları gibi eylemlerin önem kazanması, aday üyelerimizin de ağırlıklı olarak bu eylemlerdeki başarılarına göre değerlendirilmesine yol açabilmiştir. İşçi ve emekçi aday üyelerimizin bu tür çalışmalara yoğun olarak katılmalarının zorluğu, bu arkadaşlarımızın aday üyelik süresi değerlendirilirken bütün ölçütlerin dikkate alınmasını zorlaştırabiliyordu. Bu eksiklik gerçi bir tek işçi ya da emekçi arkadaşımızın bile Parti kartını taşıyamadan aramızdan ayrılmasına yol açmadı. Ama bu, işçi ve emekçi aday üye arkadaşlarımızın değerlendirilmesinde özellikle dikkatli olmanın önemini azaltmıyor.

Yeni üye kazanımının hızlandırılmasının yanında aday üyelerimizin yetiştirilmesinde de çalışma ekiplerimizin işlerliğinin geliştirilmesi büyük önem taşıyor. Aday üyelerimizin yönlendirilip yetiştirilmesi sadece Yönetim Kurullarının doğrudan izlemesi ve müdahalesine bırakılamaz. Çalışma ekiplerimiz ekip çalışmaları içinde, aday üye arkadaşlarımızın yeteneklerini geliştirmek için özel bir çaba harcamalıdırlar. Yönetim Kurulları ile aday üyeler arasındaki ilişkiler gerçekten ekip kanalı üzerine oturtulabildikçe, aday üyelik süresinin gerçekçi bir biçimde değerlendirilebilmesi de mümkün oluyor. Geçen dönemde yaşadığımız pekçok deney bu gözlemi doğrulamıştır. Ekip sayımızın hızla arttığı ve artacağı önümüzdeki dönemde bu işleyişin daha da sağlam bir biçimde yerine oturması gerekir.

Kongrenin önünde bir noktaya daha işaret etmek istiyoruz. Üyelik ve aday üyelik arasındaki fark, sıradan bir ayrım değildir. Bu ayrım, görevleri bakımından aralarında hiçbir fark olmayan Partili arkadaşlarımızı Parti yaşamındaki hakları bakımından belirgin bir biçimde ayırıyor. Kongrede söz söyleme ve oy kullanma, ekiplerde başkan ya da başkan yardımcısı olarak görev alma, ya da onları seçme haklarını ancak üye kimlik kartımızla birlikte kazanıyoruz. Parti kartımızın onur verici değeri herşeyden önce bu Parti kuralına dayanıyor. Bu ayrımı her zaman titizlikle akılda tutmamız gerekir. Aday üye arkadaşlarımız, aday üyelik süresi içinde kendilerini yetiştirirken, bunun temel Partililik haklarına layık olabilmek için bir yarış olduğunu unutmamalıdırlar. Ekip başkanı arkadaşlarımız da aynı titizliği göstermelidirler. Örneğin kimi ekiplerimizde kimlerin üye, kimlerin aday üye olduğunu bilememe biçiminde ortaya çıkabilen ihmalciliklerden sıyrılmak zorundayız.

Üyelik kabul ya da reddinin kararlaştırılmasında, ilgili ekiplerin görüşlerinin alınmasını gerek aday üyelik anlayışının yerleşmesi, gerekse demokratik merkeziyetçi işleyişin sağlamlaştırılması açısından önemli bir adım sayıyoruz. Bu, aynı zamanda ekiplerimizin politik olgunluğun yükseltilmesinde de önemli bir rol oynamaktadır. Aday üyelik süresinin bitiminde ilgili arkadaşlarımızın çalışmalarının, onlarla yüzyüze gelerek genel bir değerlendirmeden geçirilmesi de karşılıklı anlayışın sağlanmasına önemli katkılarda bulunuyor.

Burada son olarak kart yenileme ve istifalar konusuna değinmek istiyoruz. Kart yenileme Parti üyelerinin, Partili mücadeleyi sürdürüp sürdürmeme konusundaki kararlarını kendi durumlarının muhasebesini yaparak yine kendilerinin vermesine olanak sağlayan bir mekanizmadır. Geçen dönemde kart yenilemeyen arkadaşlarımızın tümü, herhangi bir politik ve ideolojik ayrılık sonucunda değil, sadece kişisel nedenlerle aramızdan ayrıldılar. Hukuki durumu değişen arkadaşlarımız dışındaki istifaların da tümüne yakını benzeri nedenlerle oldu. Kart yenilemeyen ve istifa eden bu arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu bugün de bağış verme, Parti yayınlarını izleme biçiminde Parti ile ilişkilerini sürdürüyorlar. Bu arkadaşlarımızın kendi kendilerine verdikleri karara sadece saygı duyuyoruz ve onlara karşı hiçbir önyargı taşımıyoruz. Kişilerin kendi Partililiklerini değerlendirerek bir karara varmaları ve Partimize dost kalarak aramızdan ayrılmaları son derece doğaldır. Asıl tehlikeli olan bu kararı ideolojik ve politik kılıflarla gizlemeye, kendi yorgunluğunu sahte mazeretlerle örtmeye çalışmak, giderayak elinden geldiğince Parti'ye zarar vermeye kalkışmaktır. Buna karşı elbette hoşgörülü olunamaz.

Parti örgütümüzün çalışma ekipleri konusunda en deneyli ilçelerinden olan Çankaya ilçesi, 8'i işyeri, 4'ü işyerine yönelik, 7'si mahalle ve 2'si büro çalışmalarıyla görevli toplam 21 çalışma ekibine geçen kongrede sahipti. Bugün de 18'i işyeri ve 11'i mahalle ekibi olmak üzere 29 ekip görev başında. Ekiplere bağlı alt ekiplerle toplam çalışma ekibi 35 olan Çankaya İlçesi uzun bir bölüm halinde bu alandaki deneylerini değerlendiriyor. Daha sonra «Kampanyalar ve kitle içinde çalışma» ile «İdeolojik çalışma ve eğitim» başlıklı bölümler yer alıyor. İdeolojik çalışma ve eğitim bölümünde şunlar söyleniyor:

Arkadaşlar,

İdeolojik çalışmadaki eksikliklerimizin etkisini herşeyden önce kitleler içindeki çalışmalarızda görüyoruz. Parti içinde ideolojik çalışmayı geliştirmeden herbirimizin burjuva ideolojisine ve sağ ve «sol» oportünizme karşı ideolojik mücadeleye gereği gibi hazırlanabilmesi mümkün değildir. Burjuva ideolojisine karşı mücadeledeki yetersizlikler, pekçok arkadaşımızın burjuva partilerinin saflarındaki ya da tabanındaki işçi ve emekçilerin arasındaki çalışmadan uzak durmasına yol açıyor. Bu arkadaşlarımızda çalışmalarını soyut bir sosyalizm propagandasıyla sınırlama eğilimi göze çarpıyor.

Aynı sorun değişik bir biçimde diğer «sol» denen akımların tabanındaki unsurlarla ilişkilerde de kendisini gösteriyor. Sağ ve «sol» oportünist, sapık akımlara karşı ideolojik bakımdan yeterince silahlanamamış arkadaşlarımız, çalışma alanlarında, bu akımlardan etkilenmiş unsurlarla hiç ilişki kurmama yolunu seçebiliyorlar. Sağ ve «sol» oportünizme karşı ideolojik mücadeledeki yetersizliklerimizi bu akımları görmezlikten gelerek, Parti dışı unsurlarla her türlü ilişkiyi keserek haklı göstermeye çalışmak özellikle tehlikeli bir eğilimdir. İdeolojik ve politik çizgimize sonuna kadar güvendiğimiz somut olarak da göstermek istiyorsak, bunu kendi kendimize tekrarlamak yerine, her türlü oportünizme karşı göğüs göğüse bir ideolojik mücadeleye hazırlanmamız zorunludur.

İdeolojik mücadelenin demokratik güçlerin birliği sorunuyla her zaman içiçe gitti-

ğini geçen dönem bütün açıklığıyla gösterdi. Birinci Büyük Kongremizin kararlarından sonra Merkez Yönetim Kurulu'nun «Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez» kararı, bütün Parti örgütümüze tabandan başlayarak demokratik güçlerin en geniş birlik ve dayanışması için mücadele görevini vermişti. İşyerlerinden mahallelere, sendikalardan diğer demokratik kitle örgütlerine kadar bütün alanlarda birlik yolunda atılacak her adım, Partili arkadaşlarımızdan daha yüksek bir ideolojik mücadele yeteneği bekliyordu. Birçok arkadaşımız kendisini ideolojik bakımdan geliştirmesinin zorunluluğunu kendi çalışma alanında antifaşist güçbirliği yolunda adımlar atıldıkça daha iyi kavradı. Farklı güçler arasında iş ve eylem birliğinin olduğu heryerde mutlaka ideolojik mücadelenin de olacağı, somut pratik içinde bir kere daha görüldü. Kendi çalışma alanlarında değişik akımların temsilcileriyle iş ve eylem birliğini yürüten Partili arkadaşlarımız, hiçbir yerde kendileriyle o akımların tabanı arasında bir «yeşil hat» çekilmesine razı olmadılar. Tam tersine iş ve eylem birliğini her türlü oportünizmi mahkum ederek Partimize yeni güçler kazandırmanın bir alanı olarak gördüler. İdeolojik titizliğin politik esnekliğin bir alternatifi olmadığını, tam tersine bu ikisinin ancak biraradu gelişip güçlenebileceğini deneylerimiz gösterdi.

Arkadaşlar,

Parti içinde ideolojik çalışma herşeyden önce kendi saflarımızda arılığın korunması için zorunludur. Bilimsel sosyalizmin, burjuva ideolojisine ve her türlü oportünizme karşı zaferinin temel güvencesi, herşeyden önce kendi saflarımızın bu akımlara karşı sımsıkı kapalı tutulmasıdır. Burjuva ideolojisinin ve oportünizmin en tehlikeli biçimi kendi saflarımıza sızmayı, Partimizi içerden teslim almaya kalkışacak olan biçimidir. Bu yüzden oportünizmin cepheden saldırılarına karşı olduğu kadar, hatta ondan daha çok, Partimizi içinden yıkma girişimlerine karşı da her zaman uyanık olmak zorundayız.

Siverek İlçe Kongresi

Unutmayalım ki, saflarımıza sızmak isteyecek olan oportünizm herşeyden önce Parti içinde ideolojik çalışmanın yetersizliğinden yararlanmaya çalışacaktır. Oportünizmin, kendi kimliğini çeşitli kılıklarla gizlemekten, Parti yıkıcılığına sözde Partizan bir süs vermekten başka yolu yoktur. Bu yüzden her zaman birtakım kelime oyunlarının, kavram çarpıtmalarının, ideolojik bulanıklıkların arkasına sığınmak isteyecektir. Onu gizlendiği heryerden çıkarıp adını koymak bizim görevimizdir. Saflarımızın arılığını korumak istiyorsak oportünizmin en açık biçimlerini olduğu kadar en örtülü biçimlerini de çok iyi tanımak zorundayız. Antikomünizmin ve antisovyetizmin sadece kaba iftiraya dayanan en kaba biçimlerine karşı hazırlanmak yeterli değildir. Antikomünizmin ve antisovyetizmin en tehlikeli biçimi burjuvazinin izzet vaadleriyle süslenmiş en ince biçimidir. Milliyetçiliğin en açık şoven biçimlerinden daha da tehlikelisi, bilimsel sosyalizmi özgün koşullara uydurma ve yaratıcılık maskesine bürünenidir. Öyleyse görevimiz, oportünizmi ve revizyonizmi mahkum eden her adımda Parti içinde de ideolojik çalışmayı yoğunlaştırmak, ideolojik düzeyimize yükseltmektir.

«Basın - Yayın Çalışmaları» başlıklı bölümde üst kademelere hiç yayın borçları olmadığını belirten rapor, «Mali durum»dan sonra «Parti disiplini, eleştiri ve özeleştiri» üzerinde duruyor.

Arkadaşlar,

Partimizin temel örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Bu ilkenin hayata geçirilmesinde Parti disiplininin sağlamlaştırılmasıyla eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının geliştirilmesi en büyük önemi taşıyor.

Parti disiplinine uymak herbirimiz için sadece bir görev değil, aynı zamanda Parti yaşamındaki haklarımızı kullanabilmenin de temel koşuludur. Hiçbir Parti üyesinin hakları onun görevlerinden ayrılamaz. Parti disiplini konusundaki temel yaklaşımımız bu olmalıdır. Parti üyelerinin haklarını görevlerinden ayrı tutmak, Parti'de hakları olan görevleri olmayan bir üye kategorisi aramak, Parti işleyişini yozlaştırmaktan başka anlamı taşımaz. Bu nedenle bütün arkadaşlarımızdan yönetici kademelerden görev talep etme sonucunda aynı titizliği bekliyoruz.

Burada bir noktaya daha dikkatinizi çekmek istiyorum. Partililer arasındaki dayanışma Parti disiplininin temel taşlarından biridir. Parti içindeki dayanışma havasını güçlendirmenin yolu, Parti arkadaşlıklarımızı en sıkı dostluk ilişkileriyle bütünleştirmekten geçer. Bugüne kadar örgütümüzde gerçekten üzerilecek bir karşılıklı dostluk havasının yerleştiğini söyleyebiliriz. Fakat bu da yeterli değildir. Kişisel dostluk ilişkilerinin özellikle ekipler içinde kökleştirilebilmesi gerekir. Ekip başkanı ve yardımcısı arkadaşlarımıza bu konuda da önemli görevler düşüyor.

Parti arkadaşlıklarının kişisel dostluklarla pekiştirilmesi «ahbap çavuş» ilişkisiyle de karıştırılmamalıdır. 24 saat Partililik, 24 saat Partili gibi düşünmek ve davranmak demektir. Kişisel dostluklar ve arkadaşlık çevreleri politik bağlarının önüne geçiyorsa, sohbet birlikleri Parti sorunlarının gelişigüzel tartışıldığı toplantılara dönüşüyorsa, bunu partililik sorumluluğuyla bağdaştırmak asla mümkün değildir.

Parti içinde eleştiri ve özeleştiriyi de sadece bir hak değil, aynı zamanda bir görev olarak görmek zorundayız. Bugüne kadar İlçe Örgütümüzde eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının gerek tabandan yukarıya doğru, gerekse ekipler içinde gereği gibi işlediğini söyleyemeyiz. Parti üyesinin suskunluğu bir meziyet değil, tam tersine kişisel sorumluluk duygusunda bir eksikliğin belirtisidir. Parti içinde demokrasinin, eleştiri ve özeleştirinin gelişmesinin, her Parti üyesinin kendi görev alanından duyduğu kişisel sorumluluğun artmasına bağlı olduğuna inanıyoruz. Her üye arkadaşımızın, görevlerini ne kadar sorumlulukla yerine getiriyorsa, üst kademelere eleştiri ve önerilerini iletmesinin de o kadar sorumluluk gereği olduğunu kavraması gerekir.

Sağlıklı bir eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını yaratmaya bir başka nedenle daha özellikle mecburuz. Sapmaların her yerde ve her zaman bilimsel sosyalist parti hareketinin eksiklerine karşı çıkma bahanesi arkasında Parti yıkıcılığını gizlemeye çalıştığını biliyoruz. Parti yıkıcılığı her fırsatta parti içinde eleştiri ve özeleştirinin hedefini saptırmaya, onu yozlaştırmaya çalışacaktır. Bu yüzden kendi çalışma tarzımızı sürekli olarak geliştirmek Partimizin birliğini ve bütünlüğünü korumanın başlıca araçlarından biridir. Hepimizin görevi Partimizin, sözde eleştiri ve özeleştiriyi bozguncuların eline düşürmeyecek kadar kendi çalışma tarzının ve görevlerinin bilincinde olduğunu göstermektir.

Parti içinde eleştiri ve özeleştirinin sürekli varlığı ne kadar zorunluysa, eleştirinin Partizan bir ruhla ve Parti Tüzüğünün koyduğu kurallar içinde yapılması da o kadar zorunludur. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinde, Partimizde «eleştiri özgürlüğü», «demokrasi özgürlüğü» yoktur. Bu ilke, eleştirinin her yerde, her istenilen biçimde ve her zaman yapılamayacağı anlamına gelir. Parti içinde eleştiri ve özeleştirinin herkesin görevli olduğu biriminde yapılması kuralını hayata geçirmek zorundayız. En az bunun kadar önemli olan bir diğer ilke de, eleştirinin yapıcı, çözüm yolları önerici ve somut olması ilkesidir. Parti içinde eleştiri ve özeleştirinin amacı herkesin içini boşaltması değil, Parti birliğinin güçlendirilmesi ve Parti'nin önündeki görevlerin elbirliğiyle yerine getirilebilmesidir. Sorunları ve eksiklikleri değil kişileri ya da kurulları hedef alan, çözüm önermeyi değil kafa karış-

tırmayı amaçlayan, cesaret değil yılgınlık aşılayan eleştirinin adı bozgunculuktur.

Burada «eleştiri hakkı» üzerinde de durmak istiyoruz. Eleştiri hakkı kimsenin oturduğu yerden elde edebileceği bir hak değildir. Bu hak, Parti görevlerini özveriyle yerine getirmenin, organ kararlarının uygulanmasına fiilen katılmanın karşılığında elde edilen bir haktır. İşin yapılmasına katılmayan kişinin eleştiri olarak söyleyebileceği söz de yoktur. Belirli bir Parti çalışmasında sorumluluk almadan, o çalışmayla ilgili yapılacak her eleştiri gevezelik olarak kalmaya mahkumdur.

Parti içinde demokrasi hiç kuşkusuz geniş ve özgür bir tartışma ortamının varlığına dayanır. Tartışma ve görüş alışverişi olmadan Partililerin aynı kollektif iradeyi paylaşması mümkün değildir. Bugün örgütümüz içinde her konuda daha canlı bir tartışma ortamını yaratmak en önemli görevlerimizden biridir. Fakat Parti içindeki tartışmayı, alınan ve sıra uygulanmasına gelen kararların tartışılmasıyla karıştırmamak gerekir. En geniş ve özgür tartışma, kararlarının alınmasına kadardır, ondan sonra hepimizin işi bu kararı uygulamaktır. Alınan ve uygulanan kararların eleştiri konusu yapılabileceği tek yer ise, kararı alan kademe organına yetki veren kurul, yani kongredir. Organ kararlarının, hele üst kademe organ kararlarının tartışılmaya başlandığı yerde, Parti içi demokrasi değil, anarşi vardır.

Bütün bu noktalara işaret etme gereğini duymamız boşuna değildir. Parti içinde doğru bir tartışma, eleştiri ve özeleştiri anlayışını yerleştirmeden tartışma ve eleştiri yokluğundan ya da eksikliğinden sözetmenin bir anlamı yoktur. Başta yönetici kurullar olmak üzere hepimizin görevi, eleştiri ve özeleştiride doğru bir anlayışı yerleştirmektir. Kendi çalışma tarzımızı her adımda daha iyiye doğru geliştirmenin ve Partimizi güçlendirmenin başka yolu yoktur.

Arkadaşlar,

Geçen dönemin muhasebesi ve önümüzdeki görevlerle ilgili sözlerimizin sonuna geldik. Yapılan ve yapılamayan daha pekçok şey olduğu muhakkaktır. Hepsinin sorumluluğuna birlikte ortak olduğumuz gibi muhasebesini de burada birlikte yapacağız. Önümüzdeki görevleri burada ve bundan sonra yine hep birlikte omuzlayacağız.

Kongrelerin Parti yaşamında birer dönüm noktası olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Bu kongremiz için de aynı şey doğrudur. Fakat asıl önemli olan her kongreden sonra daha büyük bir şevkle ve kararlılıkla işlerin başına geçmek, söylenenleri kağıt üzerinde bırakmadan hayata geçirmektir. Bunu yapabilmek için gerekli bilinç ve fedakârlığı hepimizin gösterebileceğine inancımız tamdır. Yeter ki önümüze çıkan ya da çıkarılan her türlü engeli aşmasını bilelim. Bu Kongrede bu görevimizi yerine getirdiğimiz ölçüde gönlümüz rahat olacaktır.

Genel Merkezimizin şaşmaz önderliği altında Parti birliğini daha da sağlamlaştırarak koruyalım.

Partililik bilincini ve yoldaşlık ruhunu yükseklerde tutalım.

İZMİR - MERKEZ İLÇE KONGRE ÇALIŞMA RAPORU

Üye sayısı bakımından ikinci büyük ilçemiz olan, İzmir Merkez İlçe Örgütümüzün II. Olağan Kongresi, 23 Temmuz 1978 Pazar günü yapıldı. İlçe Yönetim Kurulu'nun Kongreye sunduğu yirmi sayfalık rapor, kısa bir sunuş yazısıyla başlıyor.

«Örgütün Yapısı» başlıklı bölümde, «I. Olağan İlçe Kongresinden bu yana üye sayımızdaki artış oranı % 173 olmuştur.» denerek, üyelerin mesleklerine göre, işçi üyelerin işkollarına göre, sendikalara üyelik durumlarına göre oranları, kadın üyelerin tüm üye sayısına oranı, üye ve aday üyelerin eğitim ve yaş durumlarını açıklayan oranlar yüzdelerle açıklanıyor.

«Mali Konular» başlıklı bölümde, Üst Kademe Harcamalarına Katılma Payı'nın 75.211.75 lira olduğu, Dayanışma Fonu aidatı için üst kademeye 6.223.75 lira ödendiği belirtilerek, I. Olağan Kongreye sunulan Tahmini Bütçede gelirler toplamının 161.433.06 lira olarak tahmin edildiği, fakat gerçekleşen gelir toplamının, tahmin edileni 15.438.94 lira aşarak 176.872 lirayı bulduğu belirtiliyor. Bu bölüm 1 aylık mali raporların düzenli olarak yapıldığı, yayın, Üst Kademe Harcamalarına Katılma Payı, Dayanışma Fonu veya kira gibi giderlerlerden ilçenin hiç borcunun olmadığı açıklanarak bitiyor.

«Çalışma Ekipleri» başlıklı bölümde, bütün üyelerin Çalışma Ekiplerinde görevlendirilmesi ilkesinden hareketle şöyle deniyor:

ÇALIŞMA EKİPLERİ

İlçemizde çalışma ekiplerinin kuruluşundan bu yana uzun bir süre geçti, bu konuda çeşitli deneyimlere ulaştık. Amacımız, parti program ve tüzüğü ile ekipler genelgesini yaşama geçirmek oldu. Önümüzdeki çalışma programını başarıyla uygulayabilmek için gerekli şartları oluşturmaya çalıştık. Elimizde çeşitli ölçütler bilimsel olarak bulunmaktadır. Ekip üyelerinin mesleksel bileşiminden tutun da üyelerin yönelik olmaktan çıkartılıp yerleşik duruma getirilmesine değin çeşitli doğrular uygulanmaya çalışıldı. Bu hedefler doğrultusunda belirli sonuçlara ulaşıldı. Ulaşılanlar, olması gereken oranla mutlaka ki bugün için yetersizdir. Önümüzdeki dönem içerisinde tüm bu ilkeleri mükemmele en yakın biçimde yaratmak önemli bir görevimiz olmalıdır.

Ekipler Genelgesinin ruhuna uygun ve olması gereken bir şey ekiplerin çalışma alanları içerisinde yerleşik duruma gelmeleridir. Bu çaba içerisinde bugün çalışma ekiplerinde görevli toplam 67 arkadaşımızdan 26'sı yönelik, 41'i ise yerleşik olarak çalışmaktadır. Ekiplere bölersek bunu salt bir üyesi yönelik olarak çalışan ekip sayısı dört'tür. İki üyesi yönelik olarak çalışan üç, üç üyesi yönelik olan ekip sayısı ise sadece bir tanedir. Buna karşın, Merkez İlçemize bağlı olarak çalışan bir ekibimiz tümüyle yönelik, salt bir üyesi yerleşik ekibimizin sayısı yine bir tanedir.

Çalışma ekiplerinde gözetilmesi gereken diğer bir özellik ise üyeler arasında mesleksel orandır. Ekiplerde görevli olarak çalışan Merkez İlçe üyelerinin yüzde 62.8'i işçidir. Bu oran içerisinde yüzde 28.3'ü sanayi, yüzde 13.5'i büro ve yüzde 21'i hizmet işçisidir. Diğer mesleklerin dağılımı ise şöyledir. Yüzde 19.4 öğrenci, yüzde 13.5 serbest, yüzde 4 teknik eleman ve yüzde 1.5 ev kadınıdır.

Gözönünde tutulması gereken diğer bir nokta ise ekip üyelerinin parti üye-aday üyelerinin dağılım oranıdır. Aday üyelerin ekiplerde görevli tüm arkadaşlarımıza oranı yüzde 25.4, üyelerin oranı ise yüzde 74.6'dır. Ekiplerde görevli arkadaşlarımızın ilçe üyesi arkadaşlarımıza oranı ise yüzde 43.5 olarak saptanmıştır.

A — KURULUŞ ÇALIŞMALARI

Çalışma ekiplerinin kuruluşunda öncelik tanınan çeşitli ölçütler gözönünde tutuldu. Ekiplerin ilk kuruluşunda ilçe sınırları kaba olarak iki bölgeye ayrıldı. İşçi ve emekçilerin oturduğu semtler ile bunların dışındaki semtler. Ekip kurulması için çalışma yapılan alanlar işçi—emekçi semtleri oldu. Bu semtler arasında seçim yaptığımız alanlarda belirli bir ön çalışma yapıldı. Bu dönemde şartlar olumlu olmadığı için işyeri ekipleri oluşturulmamıştır. Semt ekiplerinin kuruluşunda ise sözkonusu semtlerin politik durumu, seçimlerde kullanılan oyların dağılım oranı ve oradaki parti üyesi sayısı gözönünde tutuldu.

Oturma yerine göre kurulan çalışma ekiplerinin kuruluş ve çalışma biçimi hepsinde değişiklikler göstermektedir. Bunlar tam yerleşik ekipler, tümüyle yerleşik ekipler ve ekip başkanının ya da birkaç üyenin yönelik olduğu ekiplerdir. Mutlaktır ki semt ekiplerinin tümüyle yerleşik olması gereken ve özlenen bir durumdur. Ancak somut şartlar bunun bu biçimde gerçekleşmesine olanak tanımadı. Ekip kurmak için yeterli sayıda arkadaşın bulunduğu bir semtte ekip kurulmaması yanlış bir düşünce olurdu. Ancak bu arkadaşlar arasında yetişmiş bir ilçe üyesi olmayınca dışardan bir ekip başkanı atamak zorunluluğunda kaldık. Ne var ki bu biçimde yönelik ya da kısmi olarak yönelik ekiplerde; birincil hedef, tümüyle yerleşik bir ekip durumuna gelmeleri gösterildi. Bunun için de semtte yeni üyeler kazanmak ve ekip başkanlığı yapabilecek bir nitelikte bir ekip üyesinin yetiştirilmesi gerekir. Bu konuda belirli kimi atılımların gerçekleştirildiği söylenebilir. Yönelik olarak çalışan kimi ekip başkanları kendi görevlerini yürütecek ekip üyesi bir arkadaşı yetiştirerek bu görevden ayrılmıştır. Ancak bu

konuda istenen tüm hedeflere varıldığını söylemek te olası değildir.

Ekiplerin işlerlik kazanmasından bir süre sonra ise semtte üye kazanımı hız kazanmıştır. Bu olay birkaç yönüyle birlikte düşünülmelidir. Birincisi Partimizin asıl amaçlarından birisi olan işçi-emekçi kitleler arasından partiye üye kazanmak ve işçi sınıfı içersinde örgütlenmemizi geliştirmekteyiz. Diğer bir yanıyla işçi-emekçi semtlerde çalışma yapan ekip üyeleri fabrikalarda çalışan işçi üyeler kazanarak işyeri ekiplerini yaygınlaştırma yolunda gerekli şartları olgunlaştırmaktadırlar. Öte yandan ise ekip anlayışımızı yerleşik olmakla yaşama geçiriyoruz demektir. Bu noktadan sonra artık çalışmaların işyerlerine kaydırılması bir zorunluluk taşımaktadır.

Ancak, tüm bu eksiklikleri ya da engelleri aşmak için sorunların kendiliğinden çözümlenmesini beklememek gerekir. Merkez İlçenin 2. Olağan Genel Kurulunda seçilecek yeni yönetim kurulunun gündeminde bulunması gereken hedef, işyeri çalışma ekipleri olmalıdır. Bu öznel bir niyet değil, nesnel şartların dayattığı bir durumdur. CHP'nin hükümet olmasıyla sosyal demokrasinin umut ya da kurtuluş olmadığı kitlelerce anlaşılmıştır. Sosyal demokrasinin tabanında hızlı bir çözülme süreci yaşanmaktadır. Bu özellikle işçi ve emekçiler için geçerlidir. Son dönem içerisinde artan bir hızla işçi üye akımının nedeni de budur. Önümüzdeki dönem partimizi önemli görevler beklemektedir. Bu akımı kucaklayacak örgütlü bir güce dönüştürecek olan ise çalışma ekiplerimizdir. İşçi sınıfı içinde bu çözülmenin hızlı olduğu, işçilerin sosyalizme daha yatkın olduğu gözönünde tutulursa işçi sınıfı içerisinde hızla örgütlenmek, demokratik-toplumsal muhalefeti kucaklayabilmek için işyeri ekiplerinin öncelik taşıması gerekmektedir.

KDZ. Ereğli İlçe Kongresi

B — İŞYERİ EKİPLERİ

İşçi sınıfı partilerinde fabrikaların büyük önemi vardır. Bir deyişle fabrikalar kalelerimiz olmak zorunluluğundadır. İşyerlerinde çalışma ekipleri oluşturmak üretim merkezlerinde politik olarak güç sahibi olmak demektir. Üretim merkezlerinde örgütlü, disiplinli, öncü bir güç oluşturmak ise burjuvazinin ekonomik temellerine gerektiği anda darbe vurmak olanağı yaratacağı gibi, «demokratikleşmenin maddi temeli ekonomiktir» doğrusundan hareketle ekonomik-demokratik mücadelede önemli mevziler kazandıracaktır. Tüm bu noktaları görerek her semtte olduğu gibi «Her fabrikada bir çalışma ekibi» sloganını da yaşama geçirmek sürekli olarak gündemimizde bulunan ertelenmez bir görev olma durumundadır.

Semt çalışma ekiplerindeki zengin deneyime karşın ilçemizde işyeri ekiplerinde aynı durum sözkonusu değildir. Bugünkü durumda merkez ilçemize bağlı olarak çalışan iki işyeri ekibimiz vardır. Bunlar da işlerliğe ulaşmak için uğraşı vermektedirler. İşyerlerine yönelik olarak çalışan ekip kurmak semt ekibi kurmaya ve işlerliğe kavuşturmaya oranla daha zorluklar ve engeller taşımaktadır. Başlıca nedenler arasında fabrikaların çokluğu ve dağınıklığı ile buralardan kazanılmış üyelerimizin azlığıdır. İlçemizde üye bileşiminde işçiler önemli bir ağırlık oluşturmasına karşın değişik işyerlerinde çalışmaktadırlar. Bir ekip kurmak için de en az üç kişinin gerektiği gözönünde tutulursa sorunu anlamak kolaylaşır.

İşyeri ekiplerinin kurulmasının kimi güçlükler taşıdığı bilinen bir olgu. Ancak, zorlukları yenmenin gerektiği de ortadadır. Bu zorluklardan başlıcası ekip kurulması düşünülen işyerinde yeterli sayıda parti üyesinin bulunmamasıdır. Böyle durumlarda izlenebilecek yöntemlerden birisi, geçici bir süre ekipte yönelik olarak çalışacak bir arkadaşın görevlendirilmesidir. Diğer bir güçlük ise ekip kurulması düşünülen işyerinde ekip başkanlığı yapabilecek nitelikte bir parti üyesinin bulunmamasıdır. Bu durumlarda ise çözüm yolu olabilecek; ekip üyelerinin yadırgamıyacağı, bu çalışmayı gerçekten yürütebilecek yetkin bir arkadaşın ekip başkanı olarak görevlendirilmesi olacaktır. Ancak ekip başkanının ilk yapacağı işyerine, bir ekip üyesini yetiştirmesidir. Güçlükleri yenebilmenin diğer bir yöntemi ise işyerine yönelik çalışmalarda bulunmaktır. Bu çalışma için bir ya da birkaç partilinin görevlendirilmesi düşünülebilir. İşyerinde birtane de olsa parti üyesinin bulunması göreceli kolaylık sağlar. Hiç parti üyesinin bulunmadığı işyerleri daha büyük güçlükler taşımaktadır. Böylesi yerlerde çalışmaya genel propaganda ile başlamak, ancak bu çalışmaların da özele indirgenmesini sağlamak gerekir. Daha sonra ise sözkonusu işyerine yönelik olarak çalışacak üç kişilik bir ekip görevlendirilebilir. Bu arkadaşlar işçilerin yoğun olarak bulundukları, sendikalara giderek kontaklara kurmaya çalışır. İlişki kurmanın çeşitli yöntemlerini işyerinin somut şartlarına göre araştırırlar. Kurulabilen ilişkiler ise kişiyi partilileştirmeye doğru geliştirebilir. Kurullar ile tüm parti üye, aday üye ve çalışma ekipleri üyelerinin, sorunun yaşamsal önemini gözden kaçırmamaları önümüzdeki dönem için kişinin partililik anlayışını yansıtacaktır.

C — İLERİYE DÖNÜK OLARAK ÇALIŞMA EKİPLERİ

Burjuvazinin tecrit çemberini kırma yolunda olumlu, önemli gelişmeler gösteren partimizin bu konudaki en büyük avantajı politik ve ideolojik plandadır. Burjuva partilerinin programları işçi ve emekçi sınıflarca her geçen gün biraz daha açığa çıkartılmaktadır. Öte yandan daha önce yinelediğimiz gibi CHP'nin umut olmadığının anlaşılması kitlelerin burjuva düşüncesinden uzaklaşmasını sağlayan politik şartları oluşturmaktadır. Ancak, bu kopuş, sosyalistlerce örgütlü bir güce dönüştürülmediği sürece belirli kimi tehlikeleri de bünyesinde taşır. Burjuva partilerinin umut olmadığını anlayan kitlelerin sessizliğe gömülmesi faşizmin maddi temellerini oluşturur. Bu tehlikeyi önleyecek tek güç ise partimizdir. Ancak, bu başarıyı göstermek için parti kadrolarını seferber etmek gerekmektedir. Bu hareketliliği gösterecek olan ise partinin toplumdaki sinir uçları olan çalışma ekipleridir. Önümüzdeki dönem içerisinde bu nedenle tüm parti örgütünün olmakla birlikte asıl görev çalışma ekiplerine düşmektedir. İlçe yönetim kurulu ve ekipler olarak, bu ikinci olağan kongre sonrası yapmamız gereken en önemli işlerden birisi varılacak hedefler saptamamızdır. Yönlendirici olması itibariyle, seçilecek olan yeni yönetim kuruluna büyük politik ve pratik işlerlik kazanmak düşmektedir. Yapılması gereken iş yerel sorunları saptamak, politik konjonktürden ayrı düşünülmeyecek kısa ve uzun vadeli hedefler seçmektir. Şimdiye dek ilçe düzeyinde eksikliği, görülen bu soruna özen göstermek zorunluluğunu taşımamız gerekmektedir. Bu hedefler yörede anti-faşist birliğin sağlanmasından tutun da yeni üye kazanımı, toplanan bağış miktarının artırılması gibi çeşitlendirilebilir. Ancak, gözden ırak tutulmaması gereken bir nokta bu hedeflere ulaşılmasındaki başarı oranıdır. İlçe yönetim kuruluna yol göstericilikle birlikte denetim konusunda da görevler düşmektedir. Tüm bu saydıklarımız ise birer parti birimi olarak olaylara ve günlük yaşama olduğu kadar tüm dünyaya bakış biçimimizi ortaya koyacaktır. Bunları birer sıradan laf olmaktan çıkartacaktır.

«Genel Çalışmalar» başlıklı bölümde, iki seçim dönemi geçirildiği belirtilerek seçim çalışmaları ve il düzeyinde yürütülen çeşitli kampanya çalışmalarından kısa olarak söz ediliyor.

DİSK'in Eski Gücüne ve İtibarına Kavuşturulması Vazgeçilmez Bir Görevdir

Son üç yılda bilimsel sosyalist hareketi en çok ilgilendiren konuların başında kuşkusuz DİSK sorunu gelmiştir. Dönem dönem göz alıcı eylemler, sık sık heyecan verici sloganlar DİSK'in örgütsel yapısı ve işlevini tartışmayı engelleyecek düzeye gelmiş olmasına rağmen, bilimsel sosyalist hareket, hareketimiz, konuyu sürekli gündeminde tutmuştur. İşçi sınıfının ekonomik demokratik mücadele örgütünün yapısı, işlevi, işçi sınıfının politik hareketi ile olan ilişkileri konusunda son derece açık ve anlaşılabilir açıklamalar yapmıştır. Ne var ki, bu değerlendirmelerin çok büyük bir kısmı, gerek DİSK'in üst yönetimi, gerekse DİSK içindeki diğer eğilimler tarafından dikkate alınmamış, «Yaşasın DİSK» sloganı yanında veya «bu adamlardan işçi sınıfı hareketine hayır gelmez» ile adeta herşeyi kadere bırakan bir eğilimle göz ardı edilmiştir. Hatta sık sık «kardeşim yanlışları var ama bu kadar da değil, siz de çok sekter yaklaşıyorsunuz» denerek işçi sınıfının politik örgütünün DİSK hakkındaki değerlendirmelerine karşı çıkılmıştır.

Türkiye İşçi Partisi, DİSK konusunda yaptığı değerlendirmelerde özellikle iki nokta üzerinde duruyordu: DİSK'in CHP'lileştirilerek özünün boşaltılması. Son üç yıldır altı çizilen bu noktanın 1977 yılındaki DİSK olağanüstü kongresi ile kanıtlanan yanı, bu gelişmenin açıkça ortaya çıkması oldu. Çok önceden başlayan bu eğilimlerin son aylarda biriken olaylar sonucu kendisini iyice göstermesi, bilimsel sosyalist hareketin kanıtlanan ikinci tesbiti idi.

Geçerliliğini koruyan bu tesbit konusunda ne eski ne de yeni DİSK üst yönetimleri, ne de çeşitli sendikalarda ve DİSK organlarında muhalefet durumunda olan kesimler gerçekçi davranmamaktadırlar. DİSK'in ve DİSK'e bağlı sendikaların en yetkili kişilerinin katıldığı son Ören toplantısı bu gerçekçi olmayan yaklaşımların en son platformu olmuştur. DİSK üst yönetiminin toplantıya sunduğu rapor, toplantıda rapor üzerine yapılan tartışmalar ve son dönemlerde DİSK'e bağlı çeşitli sendikalardaki uygulamalar dikkatle irdelenmesi gereken gelişmeler olmaktadır. Bu gelişmelerin ana ekseni, işçi sınıfının sınıf olarak sahip olduğu gerçekçilik değil, küçük burjuvazinin sahip olduğu mutlaklık ve gerçek dışılıktır. DİSK'in eski gücüne ve eski itibarına kavuşabilmesi için, bugün yanlış içinde olanlar da dahil olmak üzere herkesin bu gerçek dışı davranışları kavraması gerekmektedir. Bilimsel sosyalist hareket bu konuda kendi üzerine düşen sorumluluğun bilincinde olarak gerekli ve zorunlu uyarıları yapmaktadır. Sorun, bilimsel sosyalist hareket dışında kalan ama sendikal mücadele ile uzaktan veya yakından ilgilenen kesimlerin ikna edilmesi, gerçekleri görmeme konusundaki dirençlerinin kırılmasıdır. Bu direncin en somut ve acı örneği son DİSK olağanüstü kongresinden sonra görülmüştür. Kongre sonuçları bilimsel sosyalist hareket TİP, tarafından yapılan değerlendirmeleri kanıtladığında birçok İGD üyesi genç bu dernekle paralel düşünceler içinde olan kişiler geçmişte yaptıklarını ve bunların olumsuz sonuçlarını değerlendireceklerine, sonucu yine TİP'e bağlamışlardır. «TİP, DİSK meselesini o kadar çok bu çerçeve içinde ele aldı ki; TİP DİSK'in CHP'lileşmesini o kadar çok istedi ki sonunda bu oldu» diyebilmişlerdir. Olumsuz sonuçların psikolojik koşulları altında bu değerlendirmeye katılma ısrarı ve bilimsel sosyalist hareketin değerlendirmelerine olumsuz bakmakta gösterilen direnç ne bilimsel sosyalist tavra ne de en basit ilişkiler disiplinine sığmayacak davranışlardır. Gerçekçilik, bilimsel sosyalist öğretinin emrettiği ve bilimsel sosyalist öğretiye güç veren yaklaşımdır. Ondan uzaklaştıkça, her kişi ve kurum güçsüzleşmektedir. O nedenle DİSK'in eski gücünü ve itibarını kazanması için gerçekçi olunması zorunludur.

DİSK'in en yetkili noktalarında olanlar, CHP'lidirler, eğer yeni bir gelişme olmadı ise, hâlâ CHP üyesidirler. Bu bir gerçekliktir. Ama DİSK üst yönetiminin Ören toplantısına sunduğu raporda genel olarak «sosyalizm» savunulmaktadır. Sınıf uzlaşmacılığına karşı sınıf sendikacılığı, sapmalara karşı işçi sınıfı ideolojisi, barış mücadelesi ve sosyalizm mücadelesi esas alınmaktadır. Bu bir gerçekliğin ifadesi midir? Dünya sosyalist sistemini ele alış, dünya devrimci sürecini değerlendiriş, çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçişi konusundaki değerlendirmeler, bilimsel sosyalist hareketin programında yer alan ve tüm dünya işçi sınıfı partilerinin ortaklaşa katıldıkları ve cümle olarak bile aynen benimsedikleri değerlendirmelerdir. Ama işçi sınıfı hareketi o kadar çok manevra ile karşılaşmıştır ki bu gelişmelere de titizlikle ve dikkatle yaklaşmak zorundadır. Hele, CHP üyelikleri hâlâ devam eden önemli kademelerdeki yöneticilerin böylesine raporlar hazırlatmaları daha çok kuşku ile karşılanmaktadır. Rapor içinde uygulamalarla çelişen değerlendirmeler bu kuşkuyu artırmaktadır. Rapor, bireysel terörizm, troçkizm ve maoculuğu bozguncu işçi sınıfına ters eğilimler olarak değerlendirmektedir. Oysa bilinmektedir ki, 15-16 Haziran kutlama törenlerinde «Tek yol devrim» sloganlarının atılmasına neden olan yolları DİSK üst yönetimi açmıştır. Yine bilinmektedir ki, açık seçik Troçkizmi savunan kişilerin uzman olarak DİSK'e girmeleri daha dünün işidir. Ereğli'de kurulan Devrimci Maden İş Sendikasının maoculuğa alet edilen yöneticileri bazı DİSK yöneticileri ile el ele vererek bu sendikayı kurmuşlardır. Bir yandan raporda Ağaç-Sen Beton-İş ve Tüm Has İş sendikalarının çalışmaları haklı olarak eleştirilirken, diğer yandan Maden İş kolunda böyle bir gelişme içinde olmak örgüt yıkıcılığının başka biçimleri olarak görülmektedir.

Ören raporunda doğru yapılan açıklamalardan birisi de sendikaların birer siyasi parti olmadıkları gerçeğinin dile getirilmesi idi. Ama bütün bu cümlelerin ardından rapor, «sosyalist hareketin birliğinin henüz sağlanmadığı günümüzde» gerekçesine dayanarak, tarafsızlığı, bir bakıma «partiler üstü sendikacılığı» savunmaktadır. DİSK üst yönetimi yine bu konuda da gerçekçi olmak zorundadır. Hiçbir ülkede, sosyalist hareketin birliği için birleşmesi mümkün hareketlerin birleşmesini bekleyen sendikalar yoktur. İşçi sınıfı bilimine inanan sendikacılık, onun partisini de bilir. Verili koşulların sonucu olan birden çok partinin veya sözde partinin varlığı, devrimci sendikacılığı «partiler üstü politikacılığa itmez». Bu kavramın yerleşmesi, son derece önemlidir. İlk sorun hangi partinin eksen alınacağı değil, «birden çok parti var» savunması arkasına sığınılarak yapılan «partiler üstü sendikacılıktır». DİSK'in nesnel olarak CHP'nin ekseninden koptuğu gün de bu gerçek kavranılacaktır. DİSK'in özünün boşaltılması gerçeği de hâlâ görülmemekte, görülmek istenmemektedir. Tekstil sendikasında olanlar herkesin bilgisi içindedir. Gelişmelerin ilk sorumluları kim olursa olsun, bugün gelinen noktada, yapılabilecek kongreleri yapmayan DİSK yetkililerinin de büyük bir payı vardır. Üstelik bu pay, son aylarda Tekstil sendikasından ayrılan ve bugünlerde de ayrılmayı düşünen işçilerin DİSK'ten kopma sorumluluğunu da içermektedir. Maden-İş sendikasındaki son uygulamalar yine Maden-İş'i ve DİSK'i yaralamaktadır. Bozguncu akımlara malzeme veren, bilinçsiz işçilerin örgütsüzlüğe itilmelerine neden olan bu yaklaşımlar da örgüt yıkıcılığının nesnel ifadeleridir.

İşçi sınıfı hareketi için bu tesbitleri yapmak kadar, tesbitlere çözüm bulmak da önemlidir. Partimiz bu doğrultuda, önüne çıkan bütün engellere rağmen, mücadelesini sürdürecektir. Parti ve fabrikalardaki işçi militanlar DİSK'i eski gücüne ve itibarına kavuşturmak için mücadele vermektedir ve bu mücadelesinde başarılı da olacaktır.

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

Merkez Yönetim

Merkez Yönetim Kurulumuz aylık olağan toplantısında, Türkiye ve Dünya'daki son gelişmeleri değerlendirmiş 8.8.1978 tarihli aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır:

«Ambargo ve ambargonun kaldırılmasına ilişkin gelişmeler, temelde, Türkiye'nin bağımlılığını daha da artırma yolundaki emperyalist istek ve planların açık bir kanıtıdır. En başta Partimizce ve onunla birlikte tüm anti emperyalist güçlerce yıllardır sürdürülen mücadelenin bir kazanımı olarak kapatılan üslerin, şimdi tekrar açılması, ABD tarafından ambargonun kaldırılması kararıyla birlikte gündeme getirilmiştir.»

«CHP hükümetinin ambargo konusundaki politikası ABD emperyalizminin niyet ve planları ile üstüste çakışmıştır. Bu çakışmanın CHP hükümetini muhtemel gelişmeler de dikkate alındığında, ağır sorumluluklar altına sokacağı açıktır.»

Başını ABD'nin çektiği emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu bunalım derinleşerek devam etmektedir. «Yedi Büyükler» diye anılan önde gelen emperyalist devletlerin, kapitalizmin genel bunalımına çareler aramak için aralarında yaptıkları toplantı ve bu toplantının çatışan çıkarlara dayanan çelişik önerilerin ileri sürülmesiyle sınırlı kalması, bunalımın ve çözümsüzlüğün yeni bir kanıtı olmuştur.

Emperyalist sistemi saran derin ekonomik bunalım, sonuçlarını diğer alanlarda da göstermektedir. Temel insan hak ve özgürlükleri konusunda tarih sahnesinde yargılanmak durumunda olan ve yargılanan ABD emperyalizmi ve ortakları ile bunların politik kadro ve sözcülerinin birden bire bu özgürlüklerden yana kesilerek gelişmekte olan detant-yumuşama sürecini engelleme çabaları bir rastlantı değildir. ABD emperyalizmi, dünya sosyalist sisteminin ve barıştan yana tüm güçlerin etkinlikleri sonucu kabule zorlandığı detant politikasını red ve soğuk savaş dönemini yeniden hortlatma gayreti içine girmiş görünmektedir.

Emperyalizmin içinde kıvrandığı ekonomik bunalımın etkileri emperyalist devletler ile bağımlı geri ülkeler arasındaki ilişkilerde de görülmekte ve bu bağımlılık ilişkilerini daha zor koparılır hale getirecek önlemler ve müdahaleler bir bir ortaya dökülmektedir. Buna bağlı olarak emperyalist devletlerin çeşitli ülkelerdeki gericiliğin ve faşist güçlerin organize olmalarında daha aktif bir politika yürüttükleri açığa çıkmaktadır. ABD emperyalizminin bağlantısız ülkeler topluluğunun varlığına dahi tahammül edemediği gerçeği Belgrad'da yapılan son Bağlantısız Ülkeler Konferansı'nda gözler önüne serilmiştir. ABD konferans boyunca bu topluluğu dağıtacak, en azından zayıflatacak müdahale ve tertiplere girişmekten geri durmamıştır.

Bunun bir örneği olan Küba'nın topluluktan çıkarılması istemi, bir sonraki konferansın Havana'da toplanması kararı ile gereken cevabı almıştır.

AMBARGO VE KALDIRILMASINA İLİŞKİN GELİŞMELER, TÜRKİYE'NİN BAĞIMLILIĞINI ARTIRMA YOLUNDAKİ EMPERYALİST PLANLARIN KANITLARINDAN BİRİDİR

Emperyalizmin bağımlı geri ülkeleri daha bağımlı hale getirme, bağımlılık zincirlerini daha zor koparılır kılma girişimleri ve planları Türkiye için de geçerlidir ve bu hesaplar işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın başı üzerinde yapılmaktadır. Ambargo ve ambargonun kaldırılmasına ilişkin gelişmeler, temelde, Türkiye'nin bağımlılığını daha da artırma yolundaki emperyalist istek ve planların açık bir kanıtıdır. En başta Partimizce ve onunla birlikte tüm anti emperyalist güçlerce yıllardır sürdürülen mücadelenin bir kazanımı olarak kapatılan üslerin, şimdi tekrar açılması, ABD tarafından ambargonun kaldırılması kararıyla birlikte gündeme getirilmiştir. ABD, Akdeniz'deki 6. Filonun nükleer güçle çalışan gemilerinin Türkiye limanlarından yararlanabilmesi için «kolaylıklar» talep etmektedir. Ambargonun kaldırılması kararı ile Kıbrıs sorununun ABD ve NATO'nun emperyalist ve saldırgan niyet ve çıkarları doğrultusunda çözüme ulaştırılması tehlikesi daha da artmıştır. Kısacası bu, Türkiye üzerindeki baskıyı daha da artıracak, Türkiye'nin ABD emperyalizmine askeri ve politik alandaki bağımlılığını pekiştirme sonucunu doğurmaya yönelik bir karardır.

Emperyalizm, «ekonomik ambargo»larla, dayatmalarla Türkiye'yi devamlı uysal, söz dinler durumda tutmayı ve böylece bağımlılığı daha da arttırmayı amaçlamaktadır. Hükümetin umutlarını bağladığı dış kredi musluklarıı bir türlü açılmamakta; OECD'den alınacak yeni kredinin ise borçların ertelenme anlaşmasının tamamlanmasına bağlı tutulduğu görülmektedir. İMF ile yapılan anlaşmanın sonucu açılan kredinin ikinci taksidinin ödenmesi için faturası işçi ve emekçilere ödettirilecek yeni koşullar ileri sürülmüştür. Yabancı 200 banka adına konuşan 8 bankanın verecekleri krediyi, kendileri dışında kredi bulunması şartına bağlamaları T.C. hükümetinin tarihinde ilk defa kendi adına kredi bulunması için 3 yabancı kredi kuruluşu ile anlaşmalar yapmaya mecbur bırakmıştır.

CHP HÜKÜMETİNİN AMBARGO KONUSUNDAKİ POLİTİKASI ABD'NİN PLANLARI İLE ÜSTÜSTE ÇAKIŞMIŞTIR

CHP hükümetinin bu gelişmeler karşısındaki tutumu üzerinde dikkatle durulmayı gerektirir niteliktedir. CHP hükümetinin ambargo konusundaki politikası ABD emperyalizminin niyet ve planları ile üstüste çakışmıştır. Bu çakışmanın CHP hükümetini muhtemel gelişmeler de dikkate alındığında, ağır sorumluluklar altına sokacağı açıktır. Üslerin çalışmalarının, hele kapatılanların yeniden açılmalarının hiçbir yasal dayanağı olmadığı gibi hazırlanacağı söylenen 'geçici statü' ile de Anayasa açıkça çiğnenmiş olacaktır. Bu yolda atılacak adımların sorumluluğu doğrudan CHP'nin omuzlarındadır.

Başta AP olmak üzere MC partilerinin ambargonun kaldırılması kararı dolayısıyla giriştikleri politik cambazlıkların hiç kimseyi aldatamıyacağı açıktır. Yıllardır yürüttükleri işbirlikçi politika ile hesap verme durumunda olanların sahte bağımsızlık nutuklarının ikiyüzlülükten ve işin özünü gizleme gayretinden başka bir anlamı yoktur.

Emperyalizmin, Türkiye üzerindeki egemenliğini daha da artıracak yöndeki planları ekonomik alanda da uygulanmaya konulmakta ve CHP hükümeti bu konuda tam bir teslimiyet ve tabi olma politikası içinde bulunmaktadır. Yapılan ve yapılmaya hazırlanan ekonomik düzenlemeler, esas olarak, İMF, OECD gibi emperyalist kuruluşların merkezlerinden yönlendirilmekte ve hükümetin aldığı ve alacağı kararlar bu emperyalist mihrakların damgasını taşımaktadır.

CHP hükümetinin emperyalizm istekleri doğrultusunda aldığı önlemler, işbirlikçi tekelci büyük sermayenin yıllardır gerçekleştirmek için çaba sarfettiği istem ve çıkarlarının ifadesinden başka bir şey değildir. CHP hükümeti, aldığı veya bu yolda adımlar attığı ekonomik kararlarla büyük sermaye ve emperyalizmle olan bağlarını sıklaştırmakta işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarlarını tehdit altına almaktadır. CHP hükümetinin sınıf uzlaşmacısı, gerici sendika yöneticileriyle gerçekleştirdiği 'toplumsal anlaşma' bu durumun açık bir göstergesidir.

«TOPLUMSAL ANLAŞMA» İLE ESAS OLARAK İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL GELİŞMESİNİ ÖNLEMEK, EKONOMİK, DEMOKRATİK VE POLİTİK MÜCADELESİNİ GERİLETMEK AMAÇLANMAKTADIR

«Toplumsal anlaşma» İMF'nin «çalışanların ücretlerinin düzenlenmesi» isteği ile, yerli büyük burjuvazinin yıllar önce başlattığı ücretlerin dondurulması kampanyasının gerçekleştirilmesi uğruna işçi sınıfının ekonomik hak ve çıkarlarına yönelen azgın bir saldırıdır. 'Toplumsal anlaşma' ile getirilen hükümler, ücretleri iki yıl önceki düzeyde

Kurulu Bildirisi

«Toplumsal anlaşma» ile, burjuvazinin ekonomik plandaki çıkarlarına önemli avantajlar sağlanmakla birlikte, esas olarak, işçi sınıfımızın sendikal mücadelesinin gelişmesini önlemek, yeni mevziler kazanmasını ve mevcut olanları pekiştirmesini engellemek, grev silahını kullandırmamak, kısacası, işçi sınıfımızın ekonomik, demokratik ve politik mücadelesini geriletmek amaçlanmaktadır.»

«Amaca ulaşılması, aynı zamanda uygun yöntemlerin seçilmesini gerektirir. Demokrasinin korunması, demokratik olmayan, yasal olmayan yöntemlerle sağlanamaz».

dondurmanın ötesinde, giderek düşürülmesi sonucunu da verecektir. Devlet İstatistik Enstitüsü ve burjuvazinin çeşitli kuruluşları tarafından fiyat artış oranını hesaplamak için hazırlanan fiyat endeksleri, fiyatların gerçek artış hızını yansıtmamaktadır. Çeşitli uzmanlar tarafından birçok kere belirtildiği gibi, gerçek ücret düzeyinin hesaplanmasından kullanılan fiyat endeksleri gerek başta kiralar olmak üzere birçok mal ve hizmetleri kapsam dışı bıraktığı, gerekse kapsam içindekilerin artış hızını da tam olarak yansıtmadığı için fiyat artışlarını ifade etmemektedir. Bu nedenle eldeki endekslere dayanarak yapılacak bir ücret ayarlaması aslında gerçek ücretlerin düşürülmesi demek olacaktır. Ayrıca, aradan geçen süre içinde teknolojik gelişme ile ortaya çıkan emek üretkenliğindeki artış da patronların cebine aktarılmış olmakta, böylece sömürü bir kat daha yoğunlaştırılmaktadır.

«Toplumsal anlaşma» ile, burjuvazinin ekonomik plandaki çıkarlarına önemli avantajlar sağlanmakla birlikte, esas olarak, işçi sınıfımızın sendikal mücadelesinin gelişmesini önlemek, yeni mevziler kazanmasını ve mevcut olanları pekiştirmesini engellemek, grev silahını kullandırmamak, kısacası, işçi sınıfımızın ekonomik, demokratik ve politik mücadelesini geriletmek amaçlanmaktadır.

İşçi ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarlarının savunulması ve geliştirilmesinin yolu 'toplumsal anlaşmalar' değil, toplumsal mücadelelerdir; sınıf mücadelesinin örgütlü, disiplinli ve kitlesel bir biçimde geliştirilmesidir. İşçi sınıfımız bunun bilincindedir.

DEMOKRASİNİN KORUNMASI, DEMOKRATİK OLMAYAN, YASAL OLMAYAN YÖNTEMLERLE SAĞLANAMAZ

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu tür ağır saldırılarla karşı karşıya bulunduğu bir ortamda, öte yandan, üzerinde titizlikle durulması gereken bir uygulamaya geçilmiştir. CHP hükümeti kırsal alanda görev yapan jandarma komanda birliklerini büyük şehirlerin merkezlerine yığmaya başlamıştır. Başbakanın, son demecinde jandarma sayısının özellikle şehir merkezleri için artırılacağını belirtmesi durumun ciddiliğini artırmaktadır. Bu uygulamanın gerekçesinin 'asayişin ve huzurun sağlanması olduğu' söylenmektedir. Ancak hemen belirtilmelidir ki, bu uygulama demokrasi ve demokrasinin geliştirilmesi, işçi ve emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve çıkarlarını koruma ve geliştirme bakımından tehlikeli gelişmelere açık bir uygulamadır.

Terörist hareketlerin gerçekten önlenmesi ancak faşist tertiplerin üzerine kararlı olarak gitmekle ısrarlı iz sürme ve suçluları ortaya çıkarma ve bu mihrakların kaynağının kurutulmasına yönelmekle mümkündür. Amaca ulaşılması, aynı zamanda uygun yöntemlerin seçilmesini gerektirir. Demokrasinin korunması, demokratik olmayan, yasal olmayan yöntemlerle sağlanamaz.

Bu askeri birliklerin şehir merkezlerinde *sürekli olarak kullanılmasının* yasal hiçbir dayanağı bulunmamaktadır. Uygulamanın ilk anti demokratik sonuçları da görülmeye başlanmıştır; bütün kent nüfusunu toptan zanlı yerine koyan anlayışla insanların gece sokağa çıkmalarını önleyici toplu aramalar ısrarla sürdürülmektedir.

Bu birliklerin yasal afiş asma hakkını fiilen ortadan kaldırmaya yönelik bir işlevle de yüklenmiş olmaları bu uygulamanın giderek demokratik ve siyasi faaliyetlerin baskı altına alınması tehlikesini ön plana getirmektedir. Bir diğer görevlerinin banka soygunlarını önlemek olduğu söylenen bu birliklerin, örnekleri ortaya çıkarılmaya başlayan fabrika soygunları dolayısıyla, fabrika kapılarında görev yapar hale getirilmeleri beklenmelidir. Giderek, işçilerin işyerlerinde demokratik, ekonomik hak ve çıkarlarını savunmak ve geliştirmek üzere giriştikleri yasal mücadelenin, grevlerin karşısına bu birliklerin çıkarılması kuvvetle muhtemeldir. 1965 yılında Zonguldak kömür havzasında başlatılarak sürekli kılınan ve zamanla, Anadolu'da gelişen sanayi merkezlerindeki işyerlerine yakın bölgelerde görevlendirilen benzer birliklerin devamlı varlığı, büyük sanayi kentlerinde başlatılan bu uygulamanın da sürekli kılınmasını ciddi bir olasılık olarak gündeme getirmektedir.

ÖRGÜT BİRİMLERİMİZ, GÖREV ALANLARINDA ANTİ-EMPERYALİST ANTİ-FAŞİST GÜÇ, ÖRGÜT VE KİŞİLERİN ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜCÜNÜ OLUŞTURMAK, GELİŞTİRMEK, GÜÇLENDİRMEK GÖREVLERİNİN BİLİNCİNDEDİR

Ülkenin emperyalizme bağımlılığını artırmaya ve demokratikleşme sürecini ve mücadelesini baskı altına alıp engellemeye yönelik gelişmeler anti-emperyalist ilerici güçlerin önüne bunlara karşı mücadeleyi geliştirme ve güçlendirme görevini getirmektedir. Bu görevin yerine getirilmesi, mücadelenin başarıya ulaştırılması kararlı, ısrarlı, örgütlü ve kitlesel çalışmalarla sağlanacaktır.

Nereden ve hangi gerekçe ile gelirse gelsin demokratik hak ve özgürlüklerin fiilen askıya alınmasına müsaade edilemez, edilmeyecektir. Demokrasinin korunması ve geliştirilmesi, demokratik hak ve özgürlüklere sıkı sıkıya sahip çıkarak, onları kullanarak, bu kullanımı kitlesel kılarak mümkündür.

Toplumun demokratikleştirilmesi, emperyalist bağımlılık ilişkilerinin koparılıp atılması uğruna mücadele geniş emekçi kitlelerin mücadelesidir; başarı, bu kitleselliği geliştirmekle, bireysel veya ufak grupların çıkışlarına dayanan yöntemleri etkisiz kılıp tecrit ederek mümkündür.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarını korumak için biraraya geldikleri sendikalar, meslek örgütleri ve diğerleri yürütülen mücadelede kitlelerin örgütlü ve disiplinli olarak yer almalarını sağlayacak birliklerdir. Başarı kitle örgütlerinin güçlendirilmelerini, kitlesel olma durumlarının geliştirilmesini, örgüt içi birlik ve bütünlüklerinin sağlanması ve korunmasını, demokratik işleyişlere kavuşturulmasını, bu durumlarının geliştirilmesini gerekli kılmaktadır.

İşçi ve emekçi kitlelerin, ilerici demokratik güçlerin karşı karşıya bulunduğu sorunların, baskı ve şiddet uygulamalarının kaynağı emperyalizme bağlı geri kapitalist yapıdır. Burjuvazi sömürüye dayanan sınıfsal çıkarlarının korunması ve sürdürülmesi için emperyalizmle bütünleşerek saldırmakta, bu saldırıyı daha da artırma yollarını aramaktadır. Başarı burjuvazinin bu saldırısına karşı, işçi sınıfının öncülüğündeki sınıfsal düzeydeki mücadelenin geliştirilmesi ile mümkündür.

İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist politik öncüsü Türkiye İşçi Partisi bütün yönetim kademeleriyle çalışma ekipleri ve tek tek üyeleriyle emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi daha geliştirmek ve güçlendirmek yolundaki görevlerini kararlılıkla ve işçi sınıfından aldığı güçle yerine getirmektedir. Bütün örgüt birimlerimiz görev alanlarındaki anti emperyalist — anti faşist güç, örgüt ve kişilerin örgütlü birleşik gücünü oluşturmak, geliştirmek, güçlendirmek görevlerinin bilincindedir.

Parti İçi Eğitim, Görevlerin Somutlanması Amacına Yöneliktir

Parti çalışmasının can damarının ideolojik çalışma olduğu oldukça açık bir biçimde biliniyor artık. Gerçekten parti örgüt birimlerinin ideolojik yetişkinliği arttıkça, sınıf mücadelesinin çok çeşitli alanlarındaki görevleri, örgütlülük düzeyine, kitlelerin somut gereksinimlerine ve aciliyetlerine göre öncelikler almakta, daha başka bir deyişle ideolojik yetişkinlik arttıkça, parti birimlerinin yöneldiği mücadele hedefleri de çalışma alanlarına göre somutlanmaktadır.

Genel Başkanımızın devamlı işaret ettiği 'örgütlenme, örgütlenme ve yine örgütlenme' sloganı parti çalışmalarının hedefini somutlamaktadır. Örgütlenme çalışmamız, hiç şüphe yok ki yeni yeni üyeler kazanma, üye sayısını durmadan artırma, yeni kazanılan üyeleri çalışma ekipleri içinde örgütleme ve ideolojik ve politik düzeylerini geliştirerek Partinin birliğini pekiştirme ve örgütlenme örgütlenme ve yine örgütlenme olarak yürümektedir.

İdeolojik çalışma konuları, bizim öznel tercihlerimize göre değil doğrudan parti eylemine bağlı sorunlar olarak gündemimizde olduğu artık daha geniş parti birimlerimizde ve çok daha yaygın olarak kavranılmaya başlandı. Partinin yöneldiği mücadele hedeflerinin her çalışma biriminde yeniden somutlanması, buna bağlı olarak karşımıza çıkan sorunların saptanarak, somutlanmış hedefler ve sorunlar üzerinde yapılacak eğitim çalışmaları ile partinin örgütlenmesini geliştirmenin birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğu her geçen gün daha açık bir bilinçle kavranıyor.

İçinde bulunduğumuz mücadele ekseni 13 - 14 Ağustos 1977 tarihli Merkez Yönetim Kurulumuzca saptandı. Yayınlanan 'Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez' Broşürü ile bu mücadele eksenimizin çerçevesi çizildi. O tarihten başlanarak bugüne kadar birçok ilçe ve il örgütlerimizde yapılan çalışmalarla çizdiğimiz bu mücadele ekseninde birçok eylem yapıldı. Eğitim çalışmalarımızda konu ile ilgili olarak birçok sorun tartışıldı. Yayınlarımız bu doğrultuda dünya işçi sınıfı hareketini denetlerden başlayarak ülkemiz somutunda birçok değerlendirme yayınladılar.

Ama Emperyalizme ve Faşizme karşı mücadele etmenin, örneğin bir seçim çalışması gibi belli bir dönem içine giren bir çalışma ve eylem biçimi olmadığını biliyoruz. Bu konudaki mücadelemiz, faşizmin ezilmesine kadar sürecek bir mücadeledir.

O halde, faşizme karşı mücadele için daha yolun başındayız. Diğer yandan, faşist saldırı ve cinayetler durmak bilmiyor. Demokratik hakları baskı altına alacak yeni yeni resmi uygulamalar yapılıyor. 'Sivil sıkıyönetim' ilan edildi. 'Toplumsal Anlaşma' imzalandı. Maden-İş'le başlayan grup sözleşmesi uygulaması, DİSK içinde de yaygınlaştırılmak isteniyor. Diğer yandan faşizmin tırmandırılmasının yanı sıra artan işsizlik, hayat pahalılığı enflasyon ve bunları yaratan kaynaklardan olan, emperyalizme bağımlılık artırılmak tekelleşme süreci hızlandırılmak isteniyor. Maoculuk geliştirilmek isteniyor. Bireysel terörizm her zamankinden daha tehlikeli olarak kol geziyor. Faşist tehlikenin kaynağı ve yarattığı her türlü, ekonomik, sosyal, ideolojik sorunlar ve yasal baskılar, gündemimize yeni yeni sorunlar getiriyor. Bu sorunlar karşısında biz, tüm anti-emperyalist ve anti-faşist güçleri eylem birliği içine sokmak ve bir mücadele cephesinde toplamak görevi ile karşı karşıyayız.

Bu sorumluluk altındayken hiç unutmamamız gereken en temel görevimiz kendi örgütsel gücümüzü artırmak, parti eylemini daha etkin hale getirmektir. Faşizme ve emperyalizme karşı eylem birliğinin sağlanabilmesinin en temel koşulu parti örgütümüzü durmadan güçlendirmektir. Böyle bir mücadele ekseninde partimizi güçlendirmenin iki temel ilkesinden biri bilimsel sosyalist ideolojimizin arılığını korumak, bu konuda hiç bir saptırmaya fırsat vermemek, bunun için de ideolojik olarak üyelerimizi ve örgüt birimlerimizi durmadan geliştirmektir. Diğeri de örgütlerimizin çizdiğimiz emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ekseni içinde Maocular ve bireysel teröristler dışında başta sosyalistler olmak üzere, tüm ilerici, demokrat yurtsever kişi ve örgütlerle her somut birimde ve somut mücadele hedeflerine karşı güç ve eylem birliği oluşturma çabalarımızdır. Bu iki mücadele alanını birbirine bağlı kılarak mücadele etmek ve mücadele hedeflerimizi somutlamak uğraşı içinde eylemimizi daha etkin kılacak hiç bir önlemi almaktan geri durmamalıyız.

Sendikalarda ve kitle örgütlerindeki çalışmalarımızı da öncelikle bu örgütlerde ekonomik, demokratik işlevlerini artıracak daha çok kitleyi kucaklayacak, politik ve ideolojik tercihlere göre değil, doğrudan işçi ve emekçilerin sınıfsal çıkarlarına yönelik sendika ve kitle örgütü anlayışını yerleştirmek mücadelemizi geliştirmeliyiz. Biz biliyoruz ki, gerçek bir sınıf sendikası öncelikle gerçek bir kitle sendikasıdır. Yani en geniş kitleleri kucaklayamayan, bunun için gerekli olan demokratik bir işleyişi, DİSK'in moda deyimiyle tabanın söz ve karar sahibi olmasını seçimlerden, toplu sözleşmelerin işçilerin oyuna sunulmasına kadar, oturtamayan bir sendika, bütün parlak sözlerine karşın sınıf örgütü olamaz. Aynı sorun demokratik kitle örgütleri için de söz konusudur. Kendi kitlesini kucaklayamayan bir örgüt, faşizme karşı da mücadele edemez. Bizim bu örgütler içindeki görevlerimiz, öncelikle işte bu anlayışı hâkim kılma mücadelesi vermektir. Sendikalarda ve demokratik kitle örgütleri içinde bugün verilebilecek en doğru anti-emperyalist ve anti-faşist mücadele budur. Bu alandaki sapkınları ortaya çıkararak mahkum etmek, hem en önemli ideolojik ve teorik çalışma konumuz, hem en önemli eylemimiz ve hem de en önemli örgütlenme alanımızdır.

Sorunu aynı anlayışla, işyerinden semte, kentten köylere kadar tüm çalışma alanlarımızda öncelikle işçileri emekçileri bunaltan sorunlar üzerine gitmek, bu sorunlarla, faşist saldırıların bağını kurmak ,bu alanlarda ortaya çıkan sapık akımları ve onların sapık mücadele hedeflerini açığa çıkararak mahkum etmek, bunun için ideolojik ve teorik çalışmalar yapmak, bu sorunlar etrafında kitleleri seferber etmek ve örgütlenmek gündemimizdeki en önemli sorunlardır.

Bu sorunları biraz daha somutlarsak, büyük kentler için ulaşım sorunundan, ulusal düzeydeki petrol tüketimine ve çevre kirlenmesine kadar tümü büyük burjuvazinin yarattığı işçi ve emekçilerimizi ve doğal çevremizi etkisi altına alan sorunlardır. Bu sorunlarla büyük burjuvaziyi, büyük burjuvazi ile faşist saldırı ve yani baskıları yanyana getirerek açıklamak en önemli eylem alanlarındandır.

Faşizmi ancak kitleler yener. Kitlelerin olmadığı yerde, sesi en çok çıkan, en parlak sözler söyleyen en devrimci geçinme fırsatını bulabilir. Uzlaşmacı, tasfiyeci sendika yöneticilerinden, sapık akımlara, kariyeristlere kadar tümünün yenileceği ve itibarsız hale getirileceği alan kitle çalışmasıdır. Bu bakımdan hareketimizi ne kadar kitleselleştirebilirsek, tüm bu sapık akımların da etkisi o derece zayıflayacak ve herkes sözlerine değil, yaptığı işlere göre nitelenecektir. Tüm çalışmalarımızda bu temel anlayışımızı hakim kılmalıyız.

Bu anlayışımız, partinin eğitim çalışmalarında da tam olarak kavranıp uygulanabilmelidir. Yaptığımız her ideolojik ve teorik çalışmanın parti eylemine bağlı olarak yürütülmesinin altında yatan gerçek budur. Örneğin çok iyi bir dünya ve Türkiye tahlili yapan bir kişinin kendi örgütü içinde çok iyi bir eylem perspektifi çizebilmesi gerekir. Yoksa, hepsi ezberlenmiş ve parlak sözler olmaktan öteye gidemez. Teorik bilgisi çok kuvvetli ama çevresinden partiye bir tek üye getiremeyen bir üye düşünülemez. Çünkü bilimsel sosyalizm kıraat edilecek bir bilgi yığını değil, bir eylem kılavuzudur. Ve ancak eylem içinde bilimsel sosyalist olunur. Partili ise, kendi yaşadığı, çalıştığı bulunduğu her yerde gerçekten öncü, gerçekten güvenilir ve gerçekten peşinden gidilir kişi olmak zorundadır. Tıpkı bir demir yığını içindeki çelik çubuklar gibi olmak zorundayız. Bunun için de 'Parti Okulu'nda kitlelerin gereksinimlerinden kalkarak geliştirilecek bir eğitim çalışması sürdürmek zorundayız. Bir daha tekrar edersek, eğitim çalışmalarımız başta olmak üzere tüm parti çalışmalarının bir tek hedefi vardır. 'Örgütlenmek, örgütlenmek ve yine örgütlenmek.'

ÖRGÜT HABERLERİ

AMBARGOYU KALDIRMA KARARININ İÇERİĞİ, TÜRKİYE'NİN HAREKET SERBESTLİĞİNİN NE DENLİ BAĞIMLI OLDUĞUNUN AÇIK BİR KANITIDIR.

Türkiye'ye uygulanan ambargonun kaldırılması ile ilgili olarak Amerikan Kongresi Uzlaştırma Komisyonunun aldığı karar üzerine Genel Başkan Behice Boran aşağıdaki demeci vermiştir:

Ambargoyu şartlı olarak kaldırma kararı, ambargonun, Türkiye üzerinde ABD politikasının istekleri doğrultusunda baskı yapmak üzere konulduğunu ve kararın bağlandığı şartlarla bu baskının sürdürülmek istendiğini bir kez daha gün ışığına çıkarmaktadır. Kıbrıs sorununun ikili görüşmelerle çözülmesi öngörülmekle beraber bu çözümün ABD görüşünce kapsaması gereken noktalar peşinen ortaya konulmaktadır. ABD, Kıbrıs ve Doğu Akdeniz üzerinde kendi hegemonyasını yürütmek niyetinde olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Türkiye İşçi Partisi çok eskiden beri Kıbrıs sorununun ABD ve NATO çerçevesinde çözülmek istendiğini ve bunun, Kıbrıs Türk ve Rum topluluklarının olduğu kadar Türkiye ve Yunanistan halklarının çıkarlarına ve bölge, dolayısıyla dünya barış ve güvenliğine aykırı olduğunu defalarca vurgulamıştır. Ambargonun şartlı kaldırılma kararını kabul etmekle Türkiye hükümeti, eskiden olduğu gibi, Kıbrıs sorununun, Yunanistan'la ilişkilerin ve tüm Ege ve Akdeniz politikasının ABD'nin nüfuz ve denetimi altında bulunmasını kabul etmiş olacaktır. Ayrıca karar, verilecek askeri silah ve araçların kullanılmasının denetimi koşulunu da içermektedir. Amerikan askeri yardımı ve silah satışlarının yeniden başlamasıyla, başbakan Ecevit'in çok sözünü ettiği «silahlı kuvvetlerin araç ve gereçleri açısından tek bir dış kaynağa bağlı olmasının sakıncaları» güçlenerek devam edecektir. Ambargoyu kaldırma kararının içeriği ve oluşan durum ABD'nin ne denli küstahca dayatıcı ve baskıcı, Türkiye'nin ise hareket serbestliğinin ne denli sınırlı ve bağımlı olduğunun yeni bir kanıtıdır.

DEMOKRASİNİN KORUNMASI, DEMOKRATİK OLMAYAN VE YASAL DAYANAĞI BULUNMAYAN YÖNTEMLERLE SAĞLANAMAZ.

Toplu aramalar gerekçesiyle Parti çalışmalarının engellenmesine ilişkin olarak İstanbul İl Başkanlığınca yapılan açıklama.

İstanbul'da başlatılan toplu aramalar giderek askeri yönetimlerin hüküm sürdüğü ülkelerde var olan bir havaya büründürülmektedir. «Mavi Bereliler»in de eşliğinde yürütülen bu operasyonlar, daha ilk günün-den başlayarak halkı suçlu yerine koyan bir biçimde yürütülmüş, şimdi de siyasal partilerin çalışmalarını engelleyici boyutlara vardırılmıştır.

Son olarak, Partimizin Şişli İlçe yöneticileri ve üyeleri bu toplu aramalar sırasında, hiç bir yasal gerekçeye dayanmaksızın, gözaltına alınmışlardır. Gece saat 24.00'de Gültepe semtinde Neyir fabrikası önünde yapılan aramada, Partimizin yayın organlarını yanlarında bulundurdukları için arkadaşlarımız 13 saat süreyle gözaltında tutulmuşlardır.

Toplu aramalara karşı yöneltilen eleştirileri «demokrasi adına iyi niyetli eleştiriler» olarak yorumlayan ve yapılanları «yasal dayanakları olduğu» gerekçesiyle savunan Başbakan, şimdi uygulamaların vardığı noktada yeniden düşünmek zorundadır. Uygulamalar, her türlü yasallık gerekçesini çürütmektedir, demokratik hak ve özgürlükler bakımından tehlikeli gelişmelere açıktır.

Demokrasiyi tehdit eden, faşist odaklardır. Demokrasinin bu tehlikeden kurtarılması, gerçekçi tespitlerin yapılmasına ve bu tespitlere uygun tedbirlerin alınmasına bağlıdır. Asayiş ve huzur, faşist saldırıların kaynaklarına gidilmedikçe, bunda ısrarlı ve kararlı olunmadıkça, faşizme karşı mücadelede halkı yanına almak yerine, halkı suçlu yerine koyan bir uygulamaya gidildikçe, sağlanamaz. Demokrasinin korunması, demokratik olmayan ve yasal dayanağı bulunmayan yöntemlerle sağlanamaz. İyi niyetli bile olsalar, bu tedbirleri alanların da istemeyeceği bir sonucun doğmasına yol açılabilir.

HÜKÜMETİ BUGÜN BİR KEZ DAHA UYARIYORUZ.

Ankara İl Örgütü Başkanı Zeki Kılıç basına yaptığı açıklamada, kitle kırımı amacına yönelik faşist saldırıları lanetlemiş ve bu konuda yetkilileri görevlerini yapması için uyarmıştır.

Toplumsal yaşamın her alanında sistemli bir şekilde yürütülen faşist tırmanış, kitle kırımı boyutlarında her gün bir yeni saldırıyla bütünleşmektedir. Son üç gün içinde sadece Ankara'da Mamak'ta belediye otobüsüne, Balgat'ta kahve, işyeri ve evlere yönelik saldırılarda 7 işçi ve emekçi kardeşimiz katledilmiş, çok sayıda yurttaşımız yaralanmıştır.

«Sivil sıkıyönetim» uygulaması ile «Mavi bereliler» aracılığıyla sürdürülen «sokakları ve duvarları temiz tutma» ve böylece «Anarşiyi önleme» sevdası, faşist saldırı mihraklarını ve kaynaklarını cesaretlendirmekten öte bir işlev görmüyor.

Ecevit ve CHP «duvarları temizliyoruz» açıklamaları ile bu katliamların üzerine yürümemenin hesabından kurtulamaz.

Bu gelişmeler ve kitleleri yıldırma, korkutma, taktikleri bir bir ters yüz edilmelidir. «İş işten geçmeden» toplumun tüm ilerici, demokrat, yurtsever evlatları, faşizme karşı kuruluşlar kararlı, inatçı, ilkeli ve örgütlü bir biçimde demokratik haklarını sonuna kadar kullanmalıdır. Kitlelerin aktif mücadelesi faşizme karşı direnişin yoludur.

Tüm gizli - açık faşist odakların dağıtılması, cinayet şebekelerinin ortaya çıkarılması, MHP, ÜOD, ÜGD'nin kapatılması, demokratik kazanımların kıskançlıkla korunup, kullanılıp geliştirilmesi için sahte umutlardan, maceracı çıkış yolları aramaktan, olası cuntacılık heveslerinden sıyrılmanın tam zamanıdır. Kitlelerin örgütlü birleşik gücü, faşizmi döktüğü kanda boğacak tek güçtür.

Hükümeti bugün gelinen noktada bir kez daha uyarıyoruz. Bu cinayetlerin ve saldırıların önü alınmalıdır. Bir yandan istihbarat örgütleri ve tüm kolluk kuvvetleri eş güdümlü çalıştırılarak olayların önceden haberi alınmalı ve önlenmelidir. Öte yandan demokratik hak ve özgürlüklerin kitlelerce kullanılmasına karşı alınan tavırdan hızla vazgeçilmeli ve bu yola döşetilen engeller kaldırılmalıdır. Ancak bu yollarla faşizmin kaynakları ve mihrakları üzerine yönelinebilir.

İL VE İLÇE BAŞKANLARINA DUYURU!

Parti yayınlarının merkezileştirilmesi için alınan önlemler gereğince, bütün örgütlerimiz GÖREV gazetesine gönderdikleri bütün haber ve yazılarla, GÖREV taleplerindeki her türlü değişikliği ve GÖREV paralarını Genel Merkez'e iletecek-lerdir.

Yazışmalar için adres: TİP Genel Merkezi, Basın Bürosu Piyerloti Cad. No. 21/3.

Para göndermeler için hesap No: TİP Genel Saymanlığı TC Ziraat Bankası Çemberlitaş Şb. Hesap No: (60) İSTANBUL.

Bilindiği gibi her türlü PTT havale adresi (Mustafa Atalay-TİP Genel Merkezi, Piyerloti Cad. No: 21/5 Çemberlitaş İstanbul idi.

Genelge No .16

Bütün İl ve İlçe Başkanlıklarına ve Çalışma Ekipleri Başkanlarına Yayınlanan Genelge

Genel Merkezimizin 10.8.1978 tarih ve 507 sayı ile yayınladığı 16 No.lu genelge sürmekte olan ilçe kongrelerimizin başarıyla yürüdüğünü belirtiyor. Bugüne kadar tamamlanan kongrelerle geçen kongre dönemindeki ilçe kongresi sayısını aştığımız belirtiliyor. Bu gelişmenin üye sayımızdan yayınlarımıza, aidat ve bağış tutarlarından doğrudan parti il ve ilçe lokal sayılarına kadar parti çalışmalarının her alanında görüldüğü anlatılan genelgede daha sonra parti örgütlerimize postalanan «TKP-TİP Bağlaşma ve Birleşme Komitesinin Duyurusu» başlıklı yazılar üzerinde durmaktadır.

Genelgenin bu konuya ilişkin bölümü şöyle:

Hatırlanacağı üzere bu imza ile yayınlanmış başka bir bildiri Yürüyüş dergisi İstanbul Bürosu'nun tesadüfen eline geçmiş ve Merkez Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosu Sekreteri Gündür Mutluay arkadaşımızın konuya ilişkin yorumunu da içeren küçük bir haber-yorum aynı derginin 4 Temmuz 1978 tarihli 169. sayısında yayınlanmış bulunuyordu.

Bazı örgütlerimize postalanan bu ikinci «duyuru» ise güya ona cevap vermekte ve sureti haktan görükerek, Partimiz içinde başka bir kuruluşla birleşmek için o kuruluştan insanlarla biraraya gelmiş kimselerin var olduğu iddiasını yinelemekte, bu arada Partimizin üst kurullarında da güya böyle kişilerin bulunduğunu ileri sürüp Genel Başkanımızı da arada «bocalamak»la itham etmektedir. Bütün üslubu, kullandığı kelimeler ve Türkiye'nin sosyal durumuna ilişkin değerlendirmeler de adı geçen diğer kuruluşun üslup kelime ve değerlendirmelerinin yer aldığı veya ustaca taklit edildiği anlaşılan bu yazı da, daha önceki gibi, başka bir kanıta ihtiyaç göstermeksizin kendini ele vermekte, bunu yazanın veya yazanların Partimizin çalışmalarından herhangi bir yerel örgütümüzdeki sade bir üyemiz kadar dahi bilgili olmadıklarını, böylece söz konusu «duyuru»nun tamamen Parti dışı kişi veya kişilerce hazırlandığını ortaya koymaktadır.

Şöyle ki, tam bu sıralarda bu duyuruda ileri sürülen iddiaları, bu yazı konusunda bilgisi olarak veya olmayarak, gerçekmiş gibi kabul edip aynı doğrultuda iddialar ileri süren ve bu Parti yöneticileri hakkındaki iddialarına dayanak kılan ve hakkında Merkez Yönetim Kurulu'nun kararlar aldığı üye Yalçın Küçük'le ilgili olarak, söz konusu ikinci duyuruda, gerçek durumla en ufak ilgisi olmaksızın «İçel ve Fatih örgütlerimizin feshedildiği» iddia edilmektedir. Oysa mevcut ilçe yönetim kurulu tarafından alınan ve İstanbul İl Yönetim Kurulu'nca da onaylanan karar uyarınca, diğer ilçe örgütleri gibi Fatih örgütümüzün İkinci olağan kongresi, geçtiğimiz 15 Temmuz 1978 Cumartesi günü yapılmış ve buna ilişkin geniş bir haber-yorum, diğer ilçe kongreleriyle birlikte Çark-Başak'ın 16 Temmuz 1978 günlü 6(50), sayısında yayınlanmıştır. Anlaşılan bu «duyuru»yu yazanları Parti merkez organı Çark Başak'ı bile izlememektedirler. Diğer yandan bütün ilçelerinde örgütümüz bulunan İçel ilimiz de mevcut yönetim kurulunun önderliğinde 16 Temmuz'dan bu yana ilçe kongrelerini sürdürmektedir. Şu ana kadar 3 ilçe kongresi yapılmış olup il yönetim kurulunca önerilen il kongresi tarihi Genel Merkez tarafından onaylanmıştır ve ay sonunda İçel örgütümüz ikinci olağan il kongresini yapacaktır.

Merkez Yönetim Kurulu'muzun son aylık toplantısında bu «duyuru»lar konusu da Kurul üyelerine iletilerek bilgi verilmiş, Partimizle uzaktan yakından ilgisi olmadığı açık, ne idüğü belirsiz kişi(ler)ce hazırlanan bu yazı vesilesiyle, örgütümüzün gösterdiği uyanıklık ve postalanan yazıyı veya fotokipisini derhal Genel Merkez'e iletmedeki duyarlılık, Kurul'ca takdire değer bulunmuştur.

Kurul'un takdir duygularını memnuniyetle Örgüt'ümüze iletirken, bu ve benzeri durumlarda aynı uyanıklık ve duyarlığı göstereceğine olan inancımızı belirtir, tek tek üyelerimizin de benzeri durumlarla yazılı veya sözlü olarak karşılaştıklarında, durumu derhal üst kademeleri eliyle Genel Merkez'e iletmelerindeki yararı bir kez daha hatırlatmak üzere, bu genelge içeriğinin ve Yürüyüş dergisinin sözü geçen sayısındaki haber-yorumun bütün üyelere duyurulmasını önemle rica ederim.

Saygılarımla.

Nihat Sargın
Genel Sekreter

Üsler Açılamaz

Amerikan üslerinin yeniden açılacağı haberleri üzerine Genel Sekreter Nihat Sargın 10.8.1978 tarihli aşağıdaki demeci vermiştir.

Günlük basında yer alan haberlere bakılırsa ambargonun kaşullu kaldırılmasına ilişkin tasarı ABD Başkanı Carter tarafından imzalanır imzalanmaz yurdumuzdaki Amerikan üslerinin açılması söz konusudur.

Dışişleri Genel Sekreteri Elekdağ'ın Ecevit hükümeti adına Washington'da ne gibi temaslar yaptığını, hangi pazarlıklar içinde olduğunu bilmiyoruz. Ancak şurası açık bir gerçektir ki, üslerin yeniden açılmasının Türkiye Cumhuriyeti açısından yasal bir dayanağı bulunmamaktadır. 1975 ilkbaharında devrin MC hükümeti, 1947'denberi süregelen ve üstüste yenileri eklenerek, kimine göre sayısı 100'leri bulan «ikili anlaşmaları» yerine, bir «çerçeve anlaşma» girişiminde bulunmuştu. O sırada ayrıntılarıyla açıklanan bu tasarıya göre üsler karşılığında Türkiye hükümeti Amerika'dan belli miktarda para istemekteydi. Yani sözün kısası vatan toprakları satışa ve kiraya çıkarılmış olacaktı. Ancak alınacak kira konusunda bir anlaşmaya varılamadığı söylenmiş ve konu resmen yapılan açıklamalara göre Meclis'e gelmeden o noktada bırakılmıştı. Böylece ikili anlaşmaların yasal bir dayanağı olmadığı MC hükümetlerince dahi kabul edilmiş, onun yerine geçecek anlaşma ise askıda kalmıştı.

Oysa bugün ambargonun kaldırılmasıyla bu üslerin yeniden açılması gündeme gelmiştir. 1976'da «Başkanlık Kurulu»muzun bildirisinde belirtildiği üzere yeniden tekrarlıyoruz: «Vatan toprakları kiralık veya satılık değildir» Yurt savunmasının gereklerine uygun olarak özgürce kullanılamayacak birkaç milyon dolarlık silah karşılığında, üstelik Meclisce kabul edilmiş bir anlaşmaya bağlı yasal dayanağı olmaksızın üsler yeniden açılırsa, bunun suçu doğrudan doğruya Ecevit hükümetine ait olacaktır. Bu suç TCK'nun 125. maddesinde ifadesini bulan ve failleri hakkında ölüm cezasını gerektirecek en ağır bir suçtur. Ecevit hükümetinin de benimsediği deyimle Amerikan üsleri için «ortak savunma tesisleri» denmiş olması bu suçu perdeleyemez. Ne silah, ne para karşılığında verilecek bir karış vatan toprağımız yoktur.

Yeniden açılmak şöyle dursun, halen çalışmalarını sürdürmekte bulunan ve komşularımıza düşmanlıktan başka anlamı olmayan İncirlik, Çiğli gibi üslerin de derhal kapatılması gerekir. Yeni iktidarın sık sık yinelediği «ulusal savunma kavramı»nın eğer süslü bir cümle olmaktan öte bir anlamı varsa bunun böyle olması gerekir.

Sayın Başbakan Ecevit konuya ilişkin olarak kamuoyuna derhal ve geniş bir açıklama yapmak zorundadır.

Yalçın Küçük Disiplin Kuruluna Sevkedildi

Merkez Yönetim Kurulumuz son toplantısında Yalçın Küçük'ü Partiden kesin çıkarma istemiyle disiplin kuruluna sevk kararı aldı.

Merkez Yönetim Kurulu'muzun oybirliğiyle aldığı 6.8.1978 gün ve 53/4 sayılı kararı gereğince Ankara İl Başkanlığı eliyle Ankara İl Disiplin Kurulu Başkanlığına gönderilen sevk isteminde olayın niteliği ve ispatlayıcı bilgiler bölümü şöyle :

«Kurulumuzun Yalçın Küçük'e ilişkin 11.6.1978 tarihli ve 51/4 sayılı kararında, «Adı geçenin ötedenberi süregelen ve zaman zaman üyeler arasındaki Parti arkadaşlığı ve dayanışmasıyla bağdaşmıyan tavır ve tutumundan...» denilmekte ve adı geçenle daha önceki yazışmaların ve Kurul üyelerince Kurul'a aksettirilen ek sözlü bilgilerin titizlikle irdelendiği belirtilmektedir.

Bu yazılar, gönderdiği son şikâyet mektubu ve sözlü bilgiler ışığında Yalçın Küçük'ün tutum ve davranışlarını izlediğimiz zaman bu üyenin;

Uzun bir süreden beri Parti'yi ve yöneticilerini yıpratıcı, Parti birliğini, hem de yönetim düzeyinde, bozucu bir davranış içine girdiği,

Parti içinde kasıtlı olarak bir fraksiyon hareketi yaratmaya yöneldiği,

Parti kararlarına karşı vaziyet aldığı,

Ve nihayet, Parti'nin başka bir siyasi kuruluşa kaydığı ve Sovyet şakşakçılığı yaptığı iddialarıyla anti-komünist ve anti-sovyetik bir çizgiye saptığı görülmektedir.

Geriye bakıldığında Yalçın Küçük'ün «üyeler arasındaki Parti arkadaşlığı ve dayanışmasıyla bağdaşmayan» davranışının ilk belirtisi 12 Şubat 1977 tarihli «Büro çalışmalarına ilişkin not» başlığı altında Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu Sekreteri Yavuz Ünal'a gönderdiği yazıda görülmektedir. Kendisinin yazdığı ve tercüme ettiği iki yazının Yurt ve Dünya'nın 2. sayısına girip girmemesi söz konusu idi. Bir büro üyesi böyle bir konuyu büro sekreteriyle elbette tartışabilir. Ne var ki, söz konusu not bir «tartışma»nın sınırlarını aşıp bir kavga havasına bürünmekte, yazıların okunduğundan dahi şüphe edildiğini dile getirerek, kasıtla 2. sayıya konulmak istenmediğini ima etmekte ve geçmişte benzeri bir konu yüzünden Başbakanlıkta Y. Küçük'ün «ilk büyük kavga»sını ettiğini anlatmakta, «O kavgayı Başbakanlığın koridorlarında hâlâ anlatırlar.» demektedir. Not, «Büro çalışmalarından rahatsız olduğumu saklayamayacağım» cümlesiyle noktalanmaktadır.

Genel Başkan, Yalçın Küçük ile bir konuşmasında bir Parti üyesinin, bir büro sekreterine, hattâ herhangi bir Partili üyeye o tonda bir «mektup» yazamayacağını arkadaşça belirtmiştir.

Yalçın Küçük partili yöneticilerin bir kısmının kendisine karşı oldukları, kasıtlı davrandıkları iddiasını daha sonraki yazılarında ve konuşmalarında geliştirmiş ve durmadan tekrarlamıştır. Parti merkez yönetiminde kendisini «tutan» ve «tutmayan» ayrımını yaparak Parti yönetiminde bir ikilik, bir bölünme olduğu imajını işlemiştir. Son Çankaya konuşmasında dahi bunu yapmıştır.

Böyle bir ikilik iddiasını kesin biçimde 16 Ağustos 1977 tarihli yazısında ve o yazıya ilişkin olarak, Genel Başkan'ın ve Genel Sekreterin, Başkanlık Kurulu'nun kararı uyarınca kendisiyle yaptıkları resmi konuşmada ifade etmiştir.

Söz konusu yazıda ve konuşmada Yalçın Küçük Parti'de «CHP komiserleri» bulunduğu iddiasını ileri sürmüştür. Yazılı metinde «Ben Yürüyüş'teki ve diğer yerlerdeki çalışmalarım için bir CHP komiserinin denetimine muhtaç değilim» dedikten sonra «... benim bir CHP komiserine ihtiyacım olacağını düşünebilecekler için endişelenmeleri bakımından bir neden olmadığını belirtmek için yazıyorum» diye eklemiştir.

Bu «CHP komiserliği» iddiasıyla Parti yöneticileri arasında yaptığı ikili ayırımı aynı yazıda bir başka yönden de işlemiştir. Ona göre Parti'de Yalçın Küçük'e karşı bir hareket vardır ve geliştirilmektedir. Sekiz sayfalık yazının beş yerinde şu ibare tekrarlanmaktadır: «Yalçın Küçük'e yönelik eleştirileri canlı ve yüksek tutma çabaları». Yazının sonlarında bu çabaların «ne boyutlara ulaştığını» gördüğünü de eklemiştir.

Bu yazı üzerine Başkanlık Kurulu kararı uyarınca kendisiyle yapılan konuşmada ve daha başka konuşmalarda Yalçın Küçük, Genel Başkanın ölümünden sonra kendisinin Genel Başkan olmasını istemiyenlerin kendisine karşı vaziyet aldıklarını söylemiştir. Ona göre kendisine karşı «eleştirileri canlı ve yüksek tutma çabalarının» nedeni budur. Kendisinin böyle bir emeli yoktur, ama, daha sonraki bir konuşmada Genel Başkan'a söylediği, Boran'dan sonra Genel Başkanlığa gelecek kimsenin ancak kendisinin, yani Yalçın Küçük'ün, desteğiyle o göreve gelebileceğidir.

Söz konusu yazının yazılışının vesilesi, bir yazının dergiye girip girmemesi konusunda Genel Yayın Yönetmeni Osman Sakalsız ile aralarında çıkan tartışmadır. Yalçın Küçük'ün itirazına rağmen Genel Yayın Yönetmeni Osman Sakalsız, o yazının basılmasını uygun bulmuş ve bastırmıştır. Ben «Yürüyüş'te ve diğer yerlerdeki çalışmalarım için bir CHP komiserinin denetimine muhtaç değilim» sözleri bu olaya ilişkin olarak söylenmiştir. Yalnız kendisiyle yapılan konuşmadan anlaşılmıştır ki, «CHP komiserliği» iddiası söz konusu olayla ve kişiyle sınırlı değildir. Parti'de «CHP komiserliği» vardır.

Genel Yayın Yönetmeninin denetimi reddedildikten sonra yazıda ikili bir seçenek ileri sürülmektedir. Yalçın Küçük yayın organları «görevlendirilen kimse ve kimselerin sorumluluğunda çıkarsa da, «son zamanlarda ortaya çıkan sorumluluk anlayışına ortak olması mümkün olmaz,» demektedir. Ya Ankara İl Başkanı ilçe başkanlarıyla kollektif yönetim kurar, dergiyi çıkarır, veya bu görev Yalçın Küçük'e verilir. Birinci durum kabul edilirse, Yalçın Küçük, dergiye yazı yazmayacağını belli etmiştir.

Genel Başkan Başkanlık Kurulu kararıyla yaptığı resmi konuşmada; Partide «CHP komiserleri» bulunduğu iddiasının ağır bir suçlama olduğunu, Partili arkadaşların böyle suçlanamayacağını, kanıtları varsa suçlamanın kovuşturmaya konu olabileceğini; derginin yönetimi konusunda «ya şöyle, ya böyle» diye bir dayatma yapamayacağını, kendisinin Yürüyüş'te kalmasının ve yazmasının uygun görüldüğünü söylemiştir. Ayrıca Genel Başkan Yalçın Küçük'ün Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosuna daha önce yazdığı yazıyla, Ankara İl Başkanlığı ile Merkez Basın ve Eğitim büroları sekreterliklerine gönderdiği bu yeni yazıyı söz konusu ederek, Parti kurullarına üyelerin bu tür yazılar yazamayacağını kesinlikle belirtmiştir. Yalçın Küçük'ün cevabı tek cümle olmuştur: «Ben yazarım.»

Bir kısım suçlamaları hakkında daha fazla bilgi, kanıt vermeyi ise reddetmiştir. Bu reddetmeyi, Genel Sekreter Nihat Sargın'a yazdığı 14 Eylül 1977 günlü yazıda şöyle dile getiriyor: Görüşmede «16 Ağustos 1977 tarihli yazımda anlatmak istediklerimi anlatmaya yeterli bilgilerin bulunduğunu, daha fazla bilgi vermenin Parti'me zarar vereceğini açıkca ifade etmiştim. Bu görüşümü saklı tutuyorum. Uzunca bir zaman aralığında da bu tür bilgileri kendim için saklı tutacağım» Parti'ye ilişkin bilgilerin Parti Genel Başkanı ve Genel Sekreterine bildirilmesinin Parti'ye zarar vereceği iddiasının mantığını anlamak ve haklı görmek mümkün değildir. Asıl, böyle kanıtlanmamış, «çok şey biliyorum ama söylemiyorum» tavrıyle yapılan suçlamaların bulanık bir hava yaratmaların Parti'ye zarar vereceği açıktır.

Görüşmede, dergiye ilişkin dayatmacı önerisini de tekrar etmiş ve bu dayatma kabul edilmeyince de 23 Ağustos 1977 tarihinden (dahil) başlayarak söz konusu dergiye yazı yazmamış ve dergiyle hiç bir biçimde ilgilenmemiştir. Kasım 1977 başlarında Genel Yayın Yönetmeni Osman Sakalsız'a üzerinde çalışmakta olduğu kitabının bittiğini dergiye yazı yazacağını söylemiş ve bu davranış, hatasını anladığı ve rücu ettiği anlamında kabul edilerek dergiye yeniden yazı yazmasına müsade edilmiştir.

Ancak bu görüşmeden sonra Yalçın Küçük'ün tutumunda nitel bir değişme olduğu görülmektedir. Merkez yönetimde kendisine ilişkin olarak bir ikilik olduğu görüş ve iddiasını sonuna kadar sürdürmekle beraber (son Çankaya konuşmasında bile, «Ha, Behice Boran orayu imzasını nasıl koydu» diye soruyor?), tümüyle Parti'yi hedef olan bir hareketi başlatıp geliştirmeye yönelmiştir. Birey olarak kimi yöneticileri hedef alır görünüp bütününde Parti yönetimini ve bu yoldan genelinde Parti'yi hedef almış, tartışma, eleştiri görünümü altında Parti'yi yıpratıcı, yıkıcı bir hareketi adım adım tırmandırmıştır. Bu hareketin başlatılması, 6. İl Temsilcileri Toplantısında su yüzüne çıkmıştır.

18 - 19 Şubat 1978'de yapılan 6. İl Temsilcileri toplantısından bir hafta veya on gün kadar önce Yalçın Küçük, Başkanlık Kuruluna seçildiğinden dolayı Ankara İl Başkanlığından ayrılmış, ama henüz Ankara'dan ayrılmamış bulunan Osman Sakalsız'a gelerek İl temsilcileri toplantısında daha önce gönderdiği yazılar doğrultusunda bir konuşma yapacağını bildirmiş «Bu, Parti'de bir hareketin başlatılması olarak

da yorumlanabilir, ama bence bir sakıncası yoktur» demiştir. Konunun Genel Başkana iletilmesini de istemiştir.

Genel Başkan, Genel Sekreter Nihat Sargın'ı Yalçın Küçük'le konuyu konuşmak ve böyle bir konuşma yapmasının doğru olmadığını bildirmekle görevlendirmiştir.

Konuşma 17 Şubat 1978 günü Ankara'da yapıldı. Genel Sekreter, Yalçın Küçük'e İl Temsilcileri Toplantısının niteliğini, işlevini, ne amaçla Tüzük'te öngörüldüğünü anlatmış, tasarladığı konuşmayı yapmasının uygun olmayacağını söylemiştir. O günlerde Osman Sakalsız'ın Başkanlık Kurulu'na seçilmesiyle Yürüyüş dergisinin Genel Yayın Yönetmenliğinden ayrılma durumunda kalması üzerine aynı göreve MYK üyesi ve Ankara'nın yeni il başkanı Zeki Kılıç getirilmişti. Söz konusu görüşmede bu konuya da değinilmiştir.

Yalçın Küçük bu görevlendirmeye karşı çıkmış, yine «denetime muhtaç» olmadığı, derginin kendisine bırakılması gerektiği yollu konuşmuştur. İl Temsilcileri Toplantısında konuşmak kararında ısrar etmiştir.

Gerçekten de İl Temsilcileri Toplantısında söz alarak uzunca bir konuşma yapmıştır. CHP'ye karşı tavır konusunu ele alıp daha önceki yazısında ve konuşmalarında belirttiği doğrultuda eleştiriler yöneltmiş, eski TİP'e ilişkin bazı gözlemlerini kendi açısından değerlendirip yorumlayarak Partimiz yönetimi hakkında sonuçlar çıkarmış, Yürüyüş'e ilişkin eleştirilere karşı çıkıp kendi görüşünü açıklamış, dergiden ayrıldığını il temsilcileri toplantısında açıklamıştır. Ve gerçekten de ayrılmıştır.

Genel Başkan toplantının kapanış konuşmasında Parti'de tartışma ve eleştiri konusunu, demokratik merkeziyetçiliğin anlamını ve işleyişini anlatmış, «Partinin ve Parti organlarının yıpratılması, parti yıkıcılığı noktasına gelindiğinde akan sular durur, buna müsade olunmaz» demiştir. Görevlerden tek taraflı ayrılınamayacağını da vurgulamıştır.

Toplantıdan sonra Yalçın Küçük, **Genel Başkana** cevapları Yankı dergisinde yayınlanmak üzere sorular göndermiştir. Bu sorular da Küçük'ün içine girdiği anti - parti tavrı gösterir nitelikteydi. Bu sorulardan, Türkiye'de sosyalizm, «Perinçek'in partisi», ve TKP'ye ilişkin sorular bir parti üyesinin Genel Başkana soracağı türden olmayan, soru sorulanı öngördüğünden ötede açıklama yapmaya zorlayıcı nitelikte sorulardı.

Toplantının ertesi günü Yalçın Küçük, Genel Sekreter Nihat Sargın'a konuşması hakkında fikrini sormuş, olumsuz cevap alınca, konuşmuş olmasının iyi olduğunu vurgulamış. Genel Başkan Boran'a bu konuşmasından memnunluğunu çeşitli zamanlarda defalarca belirtmiş, bir defasında «Siz Partinin ve Parti organlarının yıpratılmasına müsaade edilmeyeceğini söylediğinizde alkışlanmadınız» demiş, diğer bir defasında da «Önümüzdeki Kongrede bir şey değişmiyebilir, ama ondan sonrakinde değişir» diye konuşmuştur.

Böylece Yalçın Küçük'ün, Parti yönetimini hedef alan bir fraksiyon hareketini bilinçli ve kararlı olarak başlatma ve geliştirme davranışı içine girdiği görülmektedir.

Yalçın Küçük'ün MYK üyesi ve Ankara İl Başkanı Zeki Kılıç'a hitaben yazıp bir suretini Genel Merkez'e gönderdiği son yazı 22 Mayıs 1978 tarihlidir. Yazının yüzeydeki yazılış nedeni plan çalışmalarına ilişkin olarak Yalçın Küçük ile Çankaya ilçe yöneticileri arasındaki anlaşmazlıktır. Çankaya ilçesinin şikayeti üzerine Ankara İl Yönetim Kurulu konuyu ele alıp incelemiş ve ilçeyi şikayetinde haklı bularak Yalçın Küçük'ün dikkatinin çekilmesini uygun görmüştür. İl Başkanı, karar uyarınca sözlü olarak dikkati çekmiş, Küçük'ün talebi üzerine yazılı olarak da kendisine bildirmiştir.

22.5.1978 günlü yazısında Yalçın Küçük, bu yazıyı il yönetim kurulunun kendisine «uyarı cezası» verdiği biçimde adlandırıp buna itiraz ediyor, «ceza»nın kaldırılmasını ve Çankaya ilçe yönetim kurulunun bazı üyelerinin plan çalışmasını engellemeye çalıştıkları yolundaki iddiasının tüzüğün ilgili maddesi uyarınca kovuşturma konusu yapılmasını talep ediyordu.

Ancak görünürdeki bu şikayet mektubu çerçevesi içinde Yalçın Küçük aslında çok daha başka şeyler söylemektedir. Konudan konuya sıçrayan, dağınık, duru olmaktan uzak «ihtiyatlı» yazılmış bu metinde yürütülen mantık, takıntıları atılırsa özünde şöyledir:

— Parti'de bazı kimseler «en önemli parti görevi olarak» Yalçın Küçük'ü eleştirmeyi seçmişlerdir. «Partimizin geleceği açısından Yalçın Küçük'ü çok zararlı görüyorlar.» (Burada, gelecekteki Genel Başkanlık sorununa kapalı bir atıf var.)

— Yalçın Küçük'ü «zararsız hale getirme» çabaları parti çalışmalarına gölge düşürecek boyutlara ulaşmıştır ve bu, bir **örgütsel bunalım**'dır. «Bu örgütsel bunalımın yapısal ve tarihsel kökleri vardır.»

— «Örgütsel ilkeleri koyan ve daha açık deyişle demokratik merkeziyetçiliğe somut bir içerik veren dönem 1962 - 68 dönemi olmuştur. Ama TİP'in örgütsel ilkeleri ile bazı başka işçi sınıfı partileri arasında bu ilkenin uygulanması bakımından önemli farklılılar» olmuştur. Bu farklılıklar «demokratik merkeziyetçilikte iki öğenin kimyasal bütünlüğünü sağlıyabilmek» noktasında toplanır. TİP, bu bütünlüğü sağlıyamamış, ve «Aybar sapması denilen eğilimle birlikte örgüt içinde kalıpçılığı ve robot türünden ilişkileri ön plana çıkarmak ve temel ilke haline getirmek için özel bir çaba» harcanmıştır.

— Parti'de «dar kalıpçılık» bugün de vardır. Partinin üyeleri ve yöneticilerinin bir bölümü çok gençtir. Öğrenciden ya da okulunu yeni bitirmiş kimselerden yönetici yapmak «birbirine benzer parti yöneticisi yaratmanın ve particilik değil ama takımcılık ruhu aşılamanın en kolay yolu»dur. «Demokratik merkeziyetçilik ve bilinçli disiplin içinde özgür ve yaratıcı partililer ve giderek parti yöneticileri» yetiştirilmelidir. «Parti bugününe ve geleceğine uygun örgütsel ilkeleri geliştirmenin sancılarını yaşıyor.»

— «Örgütsel sorun ya da bunalım ile ideolojik sorun veya bunalım mutlaka beraber» görünür. Bu ikisi birbiriyle bağlantılıdır. Herkesin bildiği ideoloji ve örgüt ilişkisi, Küçük'ün söz konusu yazıdaki iddiasına göre kendisinin «en büyük ve önemli teorik keşiflerinden biri»dir. İdeolojideki bunalım örgütsel bunalım doğurur. Yalçın Küçük'e göre, Ankara il yönetim kurulu Yalçın Küçük'e «ceza» kestiği bir sırada Parti ideolojik bir bunalımla karşı karşıya getirilmek istenmiştir. Bu ikisi birbiriyle ilişkilidir. Yani, Parti ideolojik ve örgütsel bunalım içinde olduğu için Yalçın Küçük'e «ceza» verilmiştir. Gene Yalçın Küçük'e göre, «bu yerin çok derinliklerindeki bir kaymanın yeryüzünün farklı yerlerinde deprem olarak ortaya çıkmasına benzetilebilir.»

Sözkonusu yazıda Yalçın Küçük, Nisan ve Mayıs aylarında bazı yayınlar dolayısıyla Parti'nin çok ciddi bir ideolojik sorunla karşı karşıya getirilmiş olduğu iddiasındadır. Ama aslında Yalçın Küçük Parti yöneticilerinin, dolayısıyla Partinin, baştan beri gerekli teorik ve ideolojik sağlamlıkta olmadığı görüşündedir. Bu nokta üzerinde Çankaya Kongresi'ndeki 2,5 saati aşan konuşmasında uzun uzun durmuştur.

— Nisan - Mayıs aylarındaki yayınlarla yaratılan «bunalım» MDD'ciliğin «hortlatılması», «programımızın başka bir programa» götürülmesi, yani Partinin başka bir siyasi kuruluşun politik çizgisine kaydırılmasıdır. Yalçın Küçük'ün bu ikili suçlaması, hatta «CHP komiserliği» iddiasını da ekleyerek üçlü suçlaması, aslında, tektir: «Sermayecilik» suçlamasıdır. Çünkü söz konusu yazısında aynen şunu söylüyor: «TKP'cilik her şeyden önce net bir MDD'ciliktir. TKP'cilik MDD'cilik olduğu için CHP'cilik ve cuntacılıktır. TKP'cilik MDD'cilik olduğu için ve CHP'cilik olduğu için sermayeciliktir.»

Yalçın Küçük parti yöneticilerini ve Parti'yi «TKP'cilik ve buna bağlı olarak sermayecilik» ile suçlamaktadır.

Yalçın Küçük Parti'ye yönelik bu ağır suçlamalarını kendince iki belgeye dayandırıyor: «NATO'ya Hayır» broşürü ile Yurt ve Dünya'da yayınlanan TKP programı eleştirisi. Yalçın Küçük'e göre «NATO'ya Hayır» broşürü, tümüyle MDD'ciliği bir parti yayınımıza getiriyor. TKP eleştirisini konu alan yazı ise Türkiye İşçi Partisi programını yok sayıyor. «TKP eleştirisi, eleştirmekten çok bizim programımızı başka bir programa götürücü nitelikte olmuştur.»

Ayrıca, Yalçın Küçük'e göre «NATO'ya Hayır broşüründe Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkinin abartılmış olduğunu görüyoruz. Sovyetler Birliği'ne, Türkiye'nin dış politikasının biçimlenmesinde, tarihsel gerçeklere hiç uymayan aşırı bir rol verilmiştir.»

Çankaya Kongresinde' MDD'ciliği eleştirirken de Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında dostluk olamayacağını söylemiştir. «Bir kapitalist ülke ile bir sosyalist ülke arasında sıcak dostluk olamaz.» Bu yargı özünde doğrudur. Ne var ki, bu konuda gelişmiş, egemen kapitalist ülkelerle geri bağımlı ülkelerin durumu aynı değildir. Geri bağımlı ülkelerle sosyalist ülkeler, emperyalizme karşı olmakta ve mücadele vermekte ortaktırlar. Sosyalist ülkeler anti - emperylist mücadele veren ülkelere yardım ederler. Sovyetler Birliği Türkiye'ye etmiştir. Ayrıca, geri bağımlı ülkelerin anti - emperyalist, ulusal kurtuluş mücadeleleri, dünya işçi sınıfı hareketi ve dünya sosyalist sistemiyle birlikte dünya devrimci hareketinin üç öğesinden biridir. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bir dostluğun oluşumunun teorik ve nesnel öğeleri olmuştur ve vardır. Bilimsel sosyalistlerin görevi dostluk ilişkilerinin olabilirliğini inkâr değil, olabilmesine, gerçekleşmesine çalışmaktır.

Yalçın Küçük'ün kişilerle özel konuşmalarında bu suçlamalar «yöneticiler Parti'yi TKP'ye sat-

tıları, «Parti Sovyet şakşakçılığı yapıyor» demeye dönüşmüş, anti - parti davranışları bir sempatizanın bağış vermesini, bir diğerinin üyelik için Partiye müracaatını önlemeye kalkışmak boyutlarına ulaşmıştır.

Bu noktada önemli bir hususu belirtmek ve iyi anlamak gerekir. Bir Parti yayınında çıkmış ve ancak yazarını bağlayan bir yazının eleştirilmesi doğal olduğu gibi, hatta bir Parti broşürü de eleştirilebilir, tartışılabilir. Yanlış yapılmış olduğu saptanırsa, yanlış düzeltilir. Bilimsel sosyalistler ve bilimsel sosyalist bir Parti asla hata etmez diye bir kural yoktur. Eleştiri ve özeleştiri yöntemi, hataları zamanında yakalayıp düzeltmek için benimsenmiştir. Ama bu başka bir şeydir, şu broşürde ve şu yazıda şöyle yazılmıştır iddiasıyla Partide MDD'cilik hortlamıştır, Parti TKP'ciliğe kaymıştır, yöneticiler Parti'yi satmıştır, Sovyet şakşakçılığına sapmıştır, bunlar sermayeciliktir suçlamaları, böyle suçlamalarla Parti'de taraftar kazanmak, yönetimi, Parti'yi hedef alan «hareket başlatmak» girişim ve çabaları ayrı şeydir. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinde birinci tür davranışa müsaade vardır, ikinci tür davranışa yoktur.

TKP'ye karşı tavır konusunu da kesin açıklığa kavuşturmak gerekir. Partimiz aramızda teorik, ideolojik, politik, örgütsel ayrılıklar bulunan soldaki diğer tüm kuruluş ve fraksiyonlarla teorik, ideolojik, politik, örgütsel düzeyde mücadele halindedir. Bugün TKP adını taşıyan kuruluşa karşı tavrımızın da bu doğrultuda olacağı tabiidir.

Geçerken hatırlatalım ki, bu kuruluş tarafından ileri sürülen milli veya ulusal demokratik devrim tezi bilimsel sosyalist literatürde vardır ve dünyadaki kimi ülkeler için, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin ve üst yapı kurumlarının egemenliğini koruduğu ülkeler için geçerlidir. Onun için MDD tezi genel ve mutlak olarak reddedilmez. Ama belli gelişmişlikle bir kapitalist düzeye erişmiş, Milli demokratik devrimin temel işlevleri yerine gelmiş Türkiye için milli demokratik devrim tezi kesinlikle geçersizdir. Türkiye için demokratikleşme sürecinin derinleşmesi ve genişlemesi sorunu vardır ve bunun, işçi sınıfının politik hareketinin, Partimizin önüne koyduğu demokratik hedefler ve görevler vardır, ama programımızda belirtildiği üzere, Türkiye'de devrim gündeme geldiğinde bu sosyalist devrim olacaktır. Milli demokratik devrim esas itibariyle yapılmıştır. Bunun için de Türkiye'de demokrasi mücadelesi bir yandan, iç kapitalist düzenin bağımlı olduğu emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesiyle, öte yandan sosyalizm için mücadele ile içice geçmiş, bütünleşmiştir. Türkiye İşçi Partisi hareketi 1971'den önce bu içiçeliğe ve bütünleşmeye defalarca parmak basmıştır. 1975 yılı programıyla sorun teorik temellerine oturtularak kesin açıklığa kavuşturulmuştur. Bu üç yanlı bütünleşmenin güçlenip gelişmesinde Partimiz etkin rol oynamakta, demokratik hedefler için mücadelede sosyalizm doğrultusunu, sosyalizm mücadelesinin gereklerini, demokrasi mücadelesine yansımalarını gözden kaçırmamaktadır.

Partimizi gerek TKP adını taşıyan kuruluştan, gerek diğer sol parti ve fraksiyonlardan ayıran teorik, ideolojik öz budur.

Ne var ki, TKP adını taşıyan kuruluşa karşı teorik, ideolojik, politik örgütsel mücadeleyi yürütmek; teorik, ideolojik, politik örgütsel kimliğimizi, niteliğimizi korumak ayrı şeydir. Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin tarihini red ve inkâr etmek, hareketin tarihsel bütünselliğini parçalayıp koparmak ayrı şeydir. Nerede işçi sınıfı varsa orada şu veya bu ölçüde, şu veya bu güçte, şu veya bu nitelikte işçi sınıfı hareketi, mücadelesi, örgütlenme çabaları vardır. Programımız; Türkiye'de «işçi sınıfımızın yüz yılı aşkın bir mücadele tarihi» olduğunu belirtmektedir. Yüzyılımızın ilk çeyreğinden itibaren işçi sınıfımızın mücadelesi politik bir nitelik kazanıp örgütlenmeye yönelmiştir. Programımız 1925'den sonra «sosyalist düşünce ve hareketlerin gizliliğe itildiğini» ve daha sonraki dönemle ilgili olarak da 1946 «yıl'ı sona ermeden ... sol kanat'ın yine bastırılmış ve gizliliğe itilmiş» olduğunu belirtmekte bu politik hareketi tanımıştır. Varolan hareket tanımamazlık edilemez. 1961 - 71 Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın oldukça uzun tarihsel politik mücadelesinin 1961 - 71 koşullarında aldığı somutta biçimleniş, örgütleniştir. 1975'de kurulan Partimiz de 1970'ler ortası koşullarında işçi sınıfımızın geçmişten sürüp gelen bilimsel sosyalist hareketinin somutta biçimlenişi, örgütlenişidir. Genel Başkan Behice Boran'ın I. Büyük Kongremizi açış konuşmasında belirttiği üzere «Türkiye İşçi Partisi kuruluşundan bu yana gösterdiği gelişmeyle, programıyla, tüzüğüyle, işçi sınıfı içinde örgütlenişiyle, yaptığı toplantılarla, açtığı kampanyalarla vs., Türkiye işçi sınıfının Partisi olma niteliğini kazanmış ve bu adı kendisi için kullanmayı haketmiştir»... «Parti aslında bir sınıf hareketidir. İşçi sınıfının partisi işçi sınıfının politik hareketinin örgütlenişidir. Aslolan sınıfın hareketidir. Ama bir ülkenin işçi sınıfının hareketi zaman içinde, kimi koşullarda örgütleniş biçimini, somut örgütlenişi değiştirebilir. İşçi sınıfının partisi olarak sürmekte olan bir örgüt ortadan kaybolup onun yerini bir başka örgütlenme alabilir. Ama somut örgütlenmedeki değişmeler her ne olursa olsun, işçi sınıfının politik hareketi sürer gider ve gelişir. Aslolan sınıf hareketidir.» Hareketin tarihsel bütünselliğine sahip çıkılır, bütünüyle sahip çıkılır. Harekette hatalar, yetersizlikler, duraklama, gerileme dönemleri olabilir, olmuştur. Ama her ne olmuşsa, yanlışları doğrularıyla, başarıları başarısızlıklarıyla, işçi sınıfının hareketi olmuştur.

İşçi sınıfımızın politik hareketinin bütünselliğinin, tarihini red ve inkâr etmek girişimi anti - komünizme sapmadır. Burjuvazi karşısında işçi sınıfının mücadelesini zayıflatmaktır. Çünkü işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelede gücünü oluşturan öğelerden biri de mücadelenin bilimselliği, tarihsel haklılığı ve bundan dolayı da yok edilip ortadan kaldırılamazlığıdır; hareketin sürekliliğidir. Türkiye İşçi Partisi hareketini işçi sınıfı hareketinin tarihinden soyutlamaya, koparmaya çalışmak, bu tarihi red ve inkâr etmek burjuvaziye hizmettir.

Her olay, her gelişme gibi her sapmanın da bir başlangıç noktası vardır. Bir an önce var olmayan bir şey bir an sonra vardır, başlamıştır. Yalçın Küçük'ün anti - komünizme, anti - sovyetizme sapması, daha gerilere, geçmişe gitmeye gerek kalmadan da, Türkiye İşçi Partisi hareketini işçi sınıfının politik hareketinin tarihinden koparmak, bu tarihi red ve inkâr etmek girişimiyle uç vermiştir, başlamıştır. Nasıl gelişeceğini bundan sonra göreceğiz.

Yalçın Küçük, Partimizin demokratik, ilerici güçler arasında güç ve eylem birliğini öngören Büyük kongre kararına ve «Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez» adlı broşürde açıklanan Parti kararına da karşı çıkmakta, Kongre konuşmasında «Öyle bilmem ne demokratik örgütün, bilmem ne şubesini almak için Türkiye İşçi Partisi'ne küfretmeyi politika haline getirmiş olanlarla ittifak yapılmaz,» demogojisini işlemektedir. Parti kararı açıktır: İttifak değil güç ve eylem birliği söz konusudur. Çizgi çizilmiştir. Maocular ve bireysel terör yanlıları dışında, soldaki bütün gruplarla ilkeli güç ve eylem birliği olanakları aranacaktır. Bu grupların hepsi Partimize karşıdır, saldırı halindedir. Onlarla ideolojik, politik mücadelemizi sürdürürüz, bağımsız varlığımızı, hareketimizi koruruz, ama somut durumlarda koşulların elverdiği ölçüde ilkeli güç ve eylem birliği yollarını ararız, güç ve eylem birliğine gireriz. Amaç da öyle, bilmem ne örgütünün bilmem ne şubesinin yönetimine her ne pahasına olsun girmek değildir. Amaç, söz konusu örgütün, demokratik kitle örgütü niteliğini, işlevlerini koruyup geliştirmek, verili koşullar altında en elverişli olabilecek bileşimde bir yönetimi iş başına getirebilmektir. Parti kitle örgütlerine ilişkin olarak bu politikayı izlemeye, Partililer de gereklerini yerine getirmeye devam edeceklerdir.

Çankaya ilçe kongresinde yaptığı konuşmada Yalçın Küçük MDD'cilik ve TKP'cilik konularını tekrar ele alıp işlemiştir. Ankara il yönetim kuruluna ve Genel Merkeze Çankaya ilçesiyle ihtilafına ilişkin (yukarıda tahlilini yaptığımız) 22 Mayıs 1978 günlü yazısında zaten o yazıda işlediği konular üzerinde Çankaya Kongresinde uzun uzun konuşacağını belirtmişti.

Çankaya Kongresindeki konuşma açıkça göstermektedir ki, «NATO'ya Hayır» broşürü ile Yurt ve Dünya'daki TKP eleştiri yazısı Parti'ye saldırmakta birer bahanedir. Çankaya konuşmasında artık parti yayınları üzerinde durmamaktadır. Hedef Parti Merkez yöneticileridir. Daha önceki yazısında genç öğrencilerin, okulunu yeni bitirmiş gençlerden yönetici yapmanın sakıncaları giysisi altında yönelttiği suçlamaları bu defa açıktan suçlama olarak, genç yönetim kadrolarının robotluğa doğru gitmesi biçiminde dile getirmektedir. Bürokratlaşma kelimesini kullanmadan Parti'de bürokratlaşmadan söz etmektedir. Ve bunu artık yalnız genç yöneticiler için değil diğerleri için de söylemektedir. Bundan da öte, Parti'de «komuta bataryası»nda sızmalar olduğunu, Truva atları bulunduğunu ifade etmektedir. Bu sızmaların, truva atlarının üst kademelerde bulunduğunu, bu «komuta bataryasına sızan» yöneticilerin baştan beri sağlam, doğru konumda olmadıklarını kanıtlamak için, eski TİP'deki Emek dergisi olayından Partimizin kuruluşundaki program çalışmalarına kadar çeşitli konuları kendi açısından yorumlayıp çarpıtarak, tahrif ederek ortaya sermeye çalışmaktadır. Bu iddialara göre onlar hep yanlış, Yalçın Küçük hep doğru konumda olmuştur. Daha program çalışmalarında MDD'ci eğilimlerin başgösterdiğini, ifade edebilmek için asgari program azami program konusunun uzun uzun, «çok sert, kırıcı» bir biçimde tartışıldığını iddia etmektedir. Oysa bu konuda ve «aşamalar» konusunda öyle bir görüş birliği vardı ki, bunlar sadece konuyu iyice açıklığa kavuşturmak için konuşuldu, geçildi. Bir bellek yanılgısıyla veya kasıtla karşı karşıyayız. Böyle bir tartışma olmamıştır. Ayrıca Genel Başkanın evinde bütün gece sabahın 4'üne kadar, bir erken seçim olasılığı ve CHP'yi destekleme

durumunun doğması dolayısıyla Parti'nin kuruluşunun Mayıs 1975 sonrasına ertelenmesinin tartışıldığını iddia etmektedir. Oysa dışımızdaki bazı çevrelerle birlikte Yalçın Küçük'ten de gelen Parti'nin kuruluşunun ertelenmesi önerileri kuruluş çalışmalarına katılan hiç bir arkadaş tarafından iltifat görmedi, bunun için de sabahlara kadar tartışılmadı. Gene, program çalışmalarına baştan sona ve Yalçın Küçük'ten çok daha fazla katılmış olan Nihat Sargın'ın tüzükle meşgul olduğunu söyleyerek onu program çalışmalarına katılmamış göstermektedir. Genel Başkanın 23 Nisan 1978'de evine geldiğini ve ona, konuşmasında ele aldığı hususları bildirdiğini söylemekte, ama Genel Başkanın konu açılır açılmaz «Ben burada parti işlerini konuşmam» deyip sözünü kestiğini hiç belirtmemektedir. Örnekler çoğaltılabilir.

Hasılı, Yalçın Küçük'e göre, **Parti'deki bugünkü hastalığın, sapmanın tohumları eski partinin son döneminden ve Parti'nin kuruluş çalışmaları günlerinden itibaren vardır ve bu tohumların taşıyıcıları bugünkü yöneticilerdir.**

Çankaya kongresindeki konuşmasında Yalçın Küçük Parti tarihinin yazılmayışı üzerinde ısrarla durarak, «yazılmıyorsa bir sebebi vardır» diyerek, yöneticilerin geçmiş konumlarının açığa çıkmaması için bu tarihin yazılmadığı izlenimini zihinlere yerleştirmeye çalışıyor. «Sakalsız'ın, Açıkgöz'ün, Sargın'ın hatırı için kimseye anti-komünist, anti-sovyet dedirtmeyiz» sözleriyle hedef aldığı üst yöneticilerden bir kısmını açıklamış oluyor.

Yalçın Küçük konuşmasında, bir yandan «Kimse benden Partiyi, yöneticilerini yıpratacak bir tek söz işitmeyecek» diyerek, öte yandan Parti ve yöneticileri hakkında bütün bunları söylüyor.

Yalçın Küçük MYK'nun kendisi hakkında verdiği karar konusunda bir şey söylemiyeceğini, susacağını söylüyor ve bunu sayısız defa tekrarlaya tekrarlaya karar hakkında ne söyliyecekse söylüyor, parti üyelerini karara karşı çıkmaya açıkça kışkırtıyor. «Öyle kişilerin peşine takılmak yok. Ne yapalım Parti kararıdır, demek de yok. Parti fetişizmi olmaz. Parti disiplini asker disiplini gibi uygulanmaz. Konu tartışılmalıdır, tartışalacaktır. Şimdiye kadar Partide tartışma yapılmadı. Yalçın Küçük'ün Parti organlarına yazdıkları dosya haline getirilmeli, her ilçeye bir dosya gönderilmeli, konu tüm üyelerce tartışılmalıdır. Her üye kendisi karar vermelidir. Sonunda, Truva atlarına binenler atlarından inecekler, Yalçın Küçük ile partili üyeler kitlesi bir ve beraber olacaklardır. Birlikte güzeli yaratacaklardır» diyor.

Bu görüşler demokratik merkeziyetçilikle değil, herhangi bir örgüt ve disiplin anlayışıyla bağdaşır görüşler değildir. Parti içinde tartışma ve eleştiri anlayışı ve yöntemiyle de başdağmaz. Bu görüşler, örgütlenmeyi, organları yok sayan, Partiyi tek tek üyeler toplamına indirgeyen, onları tek tek nihai hakem yapan görüştür. Örgüt kavramını ve olgusunu red ve inkâr eden anarşist görüşün ta kendisidir.

Kurulumuz; 11.6.1978 gün ve 51/4 sayılı kararında «sağ sapma olayının önce politik ve ideolojik olarak çürütülüp mahkum edilmesi»ni uygun görmüştür. Karar kapsamına kuşkusuz üye Yalçın Küçük'ün kendisi de özellikle girmekteydi. Adı geçen için Çankaya ilçe kongresi ve bu kongrede yapacağı konuşma arada geçen süre içinde bu karar ışığında yeniden yapacağı değerlendirmeler ve varacağı sonuçları açıklaması için bir fırsat olacaktı. Bu fırsat adı geçene tanınmıştır. Ancak yukarda belirtildiği üzere 2,5 saatlik bu uzun konuşma fırsatı, karar ışığında düşünce ve davranışlarını yeniden gözden geçirip değerlendirmiş olmak bir yana, tersine Parti yıkıcısı görüş, tutum ve davranışlarını daha geliştirmiş olarak, Parti üyelerine ve yandaşlarına açık geniş bir toplantıda tekrarlamak için kullanılmıştır.

Bunun üzerine, kongreden sonraki ilk aylık toplantısında Kurulumuz daha önceki kararına dayanak olan görüş ve davranışlarla birlikte karardan sonra geçen süre içindeki yeni gelişmeleri de yeniden ve topluca değerlendirme gereğini duymuş ve adı geçen hakkında oybirliğiyle 6.8.1978 gün ve 53/4 sayılı kararı almıştır.

Yukarda belirtildiği üzere üye Yalçın Küçük'ün Kurul'un daha önceki kararında, «Parti'nin, program ve tüzüğün ilgili bölümleri, Büyük Kongre Kararı, Demokrasi Bildirgesi, Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez ile diğer MYK kararları gibi temel belgelerinde ifadesini bulan ve Parti'nin kurulduğu günden bugüne kadar aynı anlayış içinde sürdürülen bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin, bu mücadelede sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütlerinin yeri, önemi ve bu örgütlerde parti üyeleri ve yandaşlarının belirtilen perspektif içinde kararlılıkla sürdürdükleri çalışmaların anlamını çarpıtıcı olduğu, anti-sovyetizme ve anti-komünizme saptığı, buna bağlı olarak Parti'nin örgütsel çalışma ilkeleri ve bu ilkelerin yaşama geçirilmesini önleyici bir tutumun ifadesi olduğu, böylece bir sağ sapma teşkil ettiği» ifade edilen ve «bu nedenle Parti içinde yeri olmadığı saptanan görüşlerini ve buna bağlı olarak Parti yıkıcısı tutum ve davranışlarını daha da geliştirerek sürdürdüğü gözönüne alınarak, tüzüğün 50 (e, f, g) maddesi uyarınca, 49/d maddesinde belirtildiği üzere adı geçen, «Parti'den kesin çıkarma» istemiyle, tüzüğün 35. maddesine göre yetkili olan kurulunuza sevkedilmiştir.»

İstanbul İl Örgütü 30 Ağustos'ta Bağımsızlık Savaşı ve Kurtuluş Gecesi Düzenliyor

İstanbul İl Örgütümüz Ulusal Bağımsızlık Savaşı'nın önemli bir dönemeci olan 30 Ağustos zaferinin 56. yıldönümünü büyük bir toplantı ile kutlama kararı aldı. 30 Ağustos Çarşamba günü saat 20.30'da başlayacak olan toplantı İstanbul Belediyesi Açıkhava Tiyatrosu'nda yapılacak. 30 Ağustos Bağımsızlık Savaşı ve Kurtuluş Gecesi'ne parti korosu ve çeşitli folklor ekipleri dışında çok sayıda tanınmış sanatçının da katılacağı, ayrıca günün taşıdığı anlama ilişkin çeşitli konuşmalar yapılacaktır.

Emperyalizme karşı yarım yüzyıl önce verilen savaş, tarihimizin en olumlu, vargücümüzle sahip çıkacağımız gelişmelerinden biridir. Bugün başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı verdiğimiz anti-emperyalist mücadele Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın bir devamıdır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı, bu savaşın Batı Cephesindeki bölümü, bir Türk-Yunan savaşı değildir. 30 Ağustos Yunan Ordularına karşı kazanılmış bir zafer değildir. 56 yıl önce Anadolu'nun tüm işçi, emekçilerinin sonsuz fedakârlıklarıyla ve dünyanın ilk sosyalist devletinin gösterdiği «karagün dostluğu» ile elde edilen zafer emperyalizmin istila ve soygun planlarına indirilmiş bir darbedir. Yenilen, Yunan burjuvazisini kendi karanlık isteklerine alet eden, böylece iki komşu halkı birbirine kırdıran emperyalizmdir. Yenen ise sosyalizmle dayanışma içindeki ulusal kurtuluş güçleridir.

Yunanistan'ın enternasyonalizm bayrağını bir an bile elinden düşürmemiş işçi sınıfı devrimcileri bu gerçeği görmüş ve kendi burjuva sınıflarının karşısında yeralmışlardır.

Selam olsun 1920'lerin Ulusal Kurtuluş Savaşçılarına!

Selam olsun yenilmez proleter enternasyonalizmine!

Selam olsun kurtuluş bayrağını yeniden yükseltmek için mücadele eden tüm anti-emperyalistlere!

ÇARK BAŞAK / **Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı** / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına **Behice BORAN** / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **Gündüz MUTLUAY** / Ayda bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Piyerloti Cad. 21/3 Çemberlitaş - İSTANBUL Tel.: 22 86 20 / Abone: 12 sayı için 60.— TL. Avrupa Abone: 12 D.M. / Dizgi - Baskı: **Kent Basımevi** / Son Baskı Tarihi: 18.8.1978 / Cilt: Dostlar Mücellithanesi Tel. 26 31 23